

IMMACULATA

6/2005

Č.82

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

Listopad – Aby zemřelým, kteří prožívají očistcovou bolest a potřebují naše modlitby a oběti, nikdy nechyběla naše láska a duchovní podpora.

Prosinec – Aby bohaté národy měly odvahu dělit se svým bohatstvím, a tak zmírnily ekonomickou nerovnost ve světě.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

kolik párů bot již za život každý z nás prošlapal. Již přece tolikrát jsme navštívili obuvnictví, abychom si odtamtud odnesli krabici převázanou provázkem a v ní boty pro dané roční období. Tolik různých druhů bot každého dne prošlapává tisíce cest, kterými je porýsován celý svět. Co bota, to lidská noha. Kolik spěchu, kolik běhání doprovází náš každodenní život. Jen těžší si dokážeme představit, že bychom se obešli bez obuvi. Vždyť přece jedním z prvních pohybů, který učiníme ráno při vstávání z postele je to, že vklouzneme do papučí, abychom odběhli do koupelny.

A přece jsou tu dvě nohy, které jsou již hodně dlouho na cestě. Jsou to bosé stopy Ježíše Krista, Věčného Krále, který bez bot prošlapává stále jednu a tutéž cestu. Je to cesta, která vede do lidských srdcí.

Vážení čtenáři, stojíme nyní na rozcestí. Došli jsme na konec jednoho církevního roku a stojíme na prahu dalšího. Je před námi nová cesta, kterou se budeme příští rok ubírat. Neprošlapaly ji ještě žádné boty, ale prach této nové cesty, již ulpěl na nohou Ježíše Krista Krále, který nám jde naproti. On, který je Králem všech věků, zná dobře všechny cesty – ty minulé i ty budoucí.

Nevíme, co každému z nás přinese nastávající rok, avšak je tady advent – tedy příchod našeho Pána Ježíše Krista, který nás naplňuje nadějí, že i tento další rok bude prožitý společně s Ním.

Až si v obuvnictví budeme kupovat nové zimní boty, pamatujme na to, že ten, kdo následuje Krista a chodí v jeho šlépějích, nemůže zabloudit.

o. Karel

EVA A MARIA

PIERRE CORNEILLE

ČLOVĚČE, POHLEĎ NA EVU A MARIU,
SROVNEJ SVOU MATKU S MATKOU ŠPASITELE,
KTERÁ Z NICH PŘIJALA ÚDĚL VZÁCNĚJŠÍ
A OD VĚČNÉHO OTCE VÍC MILOSTI SKVĚLÉ?

TA PRVNÍ LIDSKÝ ROD ĎÁBLOVI ODEVZDALA,
TA DRUHÁ SŇALA Z NÁS JHO OTROCKÉ, JEŽ SVÍRÁ,
Z PRVNÍ NÁM VZEŠLA SMRT, DRUHÁ NÁM ŽIVOT DALA,
TA PRVNÍ PEKLO, DRUHÁ NEBE OTEVÍRÁ.

KDYŽ EVA UVRHLA NÁS MEZI PLAMENY,
AČ SAMA STVOŘENA V PŮVODU BEZHŘÍŠNÉM,
PROČ PANNA „POŽEHNANÁ MEZI ŽENAMI“
BY MĚLA MÉNĚ ČISTÁ BÝT V POČETÍ SVÉM?

NE, NENECHME SE ZMÁST,
AŽ KAŽDÝ SLYŠÍ, VIDÍ,
CO VŠICHNI VYZNÁVÁME
ZDE A V KAŽDÝ ČAS:
TO DOBRO, JEŽ BŮH DOPŘÁL
POUHÉ MATCE LIDÍ,
AŽ NEUPÍRÁ MATCE BOŽÍ
NIKDO Z NÁS.

Ze života sv. Františka z Assisi

List věřícím, který František nadiktoval jednomu ze svých bratří, když už sám nemohl psát.

Ve jménu Pána, Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Všem věřícím křesťanům, klerikům i laikům, mužům i ženám, všem, kdo žijí na celém světě, bratr František, jejich služebník a podřízený, nabízí poslušnost a úctu, pravý pokoj z nebe a upřímnou lásku v Pánu.

Protože jsem služebníkem všech, jsem vázán všem sloužit a poskytovat vonná slova svého Pána. Proto když jsem v duchu zvážil, že pro nemoc a slabost svého těla nemohu osobně navštěvovat jednotlivé osoby, rozhodl jsem se tímto dopisem a prostřednictvím posluš vám zprostředkovat slova našeho Pána Ježíše Krista, který je Slovo Otce, a slova Ducha Svatého, která jsou duch a život.

Toto Slovo Otce, tak důstojné, tak svaté a slavné, zvěstoval nejvyšší Otec z nebe skrze svatého Gabriela, svého anděla, do lůna svaté a slavné Panny Marie, z jejího lůna přijalo opravdové tělo našeho lidství i naší křehkosti. A ten, ačkoliv byl bohatý nade všechno, chtěl si sám ve světě, spolu se svou matkou, nejblazeštější Pannou, vyvolit chudobu. A před svým utrpením slavil Velikonoce se svými učedníky, vzal chléb, vzdal díky, požehnal, rozlámal a řekl: Vezměte a jezte, toto je mé tělo. A vzal kalich a řekl: Toto je má krev nové smlouvy, která se za vás a za mnohé prolévá na odpuštění hříchů. Potom se modlil k Otci a říkal: Otče, je-li to možné, ať mě mine tento kalich. A jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. Přece však vložil svou vůli do vůle Otce a řekl: Otče, ať se stane tvá vůle; ne jak já chci, ale jak chceš ty.

Vůle jeho Otce byla taková, aby jeho požehnaný a slavný Syn, kterého nám dal a který se pro nás narodil, sám sebe skrze svou vlastní krev přinesl jako smírnou obět na oltáři kříže; ne kvůli sobě, skrze něhož všechno povstalo, ale pro naše hříchy, a zanechal nám příklad, abychom šli v jeho

šlápějích. A chce, abychom skrze něho byli všichni spaseni a abychom ho přijímali čistým srdcem a čistým tělem. Ale je málo těch, kteří ho chtějí přijímat a skrze něho být zachráněni, ačkoliv jeho jho netlačí a jeho břemeno netíží.

Ti, kdo nechtějí okusit, jak milý je Pán, a milují temnotu více než světlo a nechtějí plnit Boží přikázání, jsou zlořečení; o těch říká prorok: Prokletci, kteří se odvrátili od tvých přikázání. Ale jak blažení a požehnaní jsou ti, kteří milují Boha a činí tak, jak říká sám Pán v evangeliu: Miluj Pána, svého Boha, celým srdcem, celou myslí a svého bližního jako sám sebe.

Milujme tedy Boha a uctívajme ho čistým srdcem a čistou myslí, protože on sám si to nade všechno přál, když řekl: Opravdoví ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Všichni totiž, kteří ho uctívají mají, ho uctívat v duchu pravdy. Chvalme ho a modleme se k němu ve dne i v noci slovy: Otče náš, jenž jsi na nebesích, protože se máme stále modlit a neochabovat.

Musíme také vyznávat knězi všechny své hříchy; a přijímejme od něho Tělo a Krev Pána Ježíše Krista. Kdo nejí jeho Tělo a nepije jeho Krev, nemůže vejít do Božího království. Ať však jí a pije tak, aby toho byl hoden, protože kdo nehodně přijímá, jí a pije si odsouzení, když tělo Páně nerozeznává, to znamená, že nerozlišuje. Přinášeje dále ovoce hodné pokání.

A milujme své bližní jako sebe samotné. Pokud snad je někdo nechce milovat jako sám sebe, ať jim alespoň nepůsobí zlo, ale činí dobro.

Ti, kdo přijali moc soudit druhé, ať ji vykonávají milosrdně, tak jako oni sami chtějí obdržet milosrdenství od Pána. Neboť soud bez milosrdenství bude pro ty, kdo neprokázali milosrdenství.

Proto mějme lásku a pokoru; a dávejme almužny, protože ty smývají z duše nečistoty hříchů. Lidé totiž ztratí všechno to, co zanechají na tomto světě; ale odnášejí si s sebou mzdu lásky a almužny, které rozdali, a za ty budou od Pána odměněni a náležitě jim odplatí.

Máme se také postit a zdržovat se neřestí a hříchů i nadbytku v jídle i pití a být katolíci. Také máme často navštěvovat kostely a ctít duchovní a vážit si jich, ani ne tak kvůli nim samým, jestliže jsou hříšníci, ale pro jejich službu a vysluhování nejsvětějšího Těla a Krve Krista, které proměňují na oltáři a přijímají a ostatním je podávají. A všichni budme pevně přesvědčeni, že nikdo nemůže být spasen jinak než skrze svatá slova a Krev našeho Pána Ježíše Krista, která klerici pronášejí, hlásají a jimi slouží. A jen oni mají takto sloužit a nikdo jiný.

Zvláště pak řeholníci, kteří se zřekli světa, jsou zavázáni konat více a větší skutky, ale toto neopomíjet. Máme mít v nenávisti naše těla s neřestmi a hříchy, neboť Pán v evangeliu říká: Všechny špatnosti, neřesti a hříchy vycházejí ze srdce. Máme milovat své nepřátele a činit dobře těm, kdo nás nenávidí. Máme zachovávat přikázání a rady našeho Pána Ježíše Krista. Máme také zapírat sami sebe a podřídit svá těla jhu služebnosti a svatě poslušnosti, jak to každý slíbil Pánu.

A žádný člověk ať není pod poslušností zavázán poslouchat někoho ve věci, kde se páchá přestupek nebo hřích. Komu však je svěřena poslušnost a je

považován za většího, ať je jako menší a je služebníkem ostatních bratří. A k jednotlivým svým bratřím ať je milosrdný a koná tak, jak by chtěl sám, aby se jednalo s ním v podobném případě. Ať se nehněvá na bratra pro jeho provinění, ale s veškerou trpělivostí a pokorou ať ho laskavě napomené a podepře ho.

Nemáme být moudří a rozumní podle těla, ale spíše máme být prostí, pokorní a čistí. Mějme svá těla v opovržení a za hanebná, protože všichni skrze svou vinu jsme bídni a zkažení, páchnoucí a červi, jak říká Pán skrze proroka: Já však jsem červ a ne člověk, hanba lidstva, odvržený lidem. Nikdy nemáme toužit po tom, abychom byli nad ostatními, ale spíše máme být služebníky a podřízenými každému lidskému stvoření kvůli Bohu.

Na všech mužích a ženách, kteří toto budou činit a vytrvají až do konce, spočine Duch Páně a učiní si u nich přibýtek a domov. A budou dětmi nebeského Otce, jehož skutky činí. A jsou snoubenci, bratry a matkami našeho Pána Ježíše Krista. Snoubenci jsme tehdy, když v Duchu svatém je věrná duše spojena s Ježíšem Kristem. Bratry pak jsme, když konáme vůli jeho Otce, který je v nebe-

Assisi, Bazilika sv. Františka - spodní kostel, Pietro Lorenzetti, 1320-25
Madona s Ježíškem a se sv. Františkem a sv. Janem Evangelistou

sích; matkami jsme, když ho nosíme ve svém srdci a ve svém těle díky lásce a čistému a upřímnému svědomí, rodíme ho skrze svaté konání, které má druhým svítit jako vzor.

Jak svatý, slavný a veliký je mít Otce v nebesích! Jak svaté, útěchyplné, krásné a obdivuhodné je mít Snoubence! Jak je svaté a milé, příjemné, pokorné, pokojné, sladké a láskyhodné a nade vše vytužené mít takového Bratra a Syna, který položil svůj život za své ovce a modlil se za nás k Otci slovy: Otče svatý, zachovej ve svém jménu ty, které jsi mi dal. Otče, všichni, které jsi mi ve světě dal, byli tvoji a mně jsi je dal. A slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že ty jsi mě poslal, prosím za ně a ne za svět; požehnej jim a posvět je. Pro ně se posvěcuji, aby i oni byli posvěceni v jednotě, jako jsme i my. A chci, Otče, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i oni, aby viděli mou slávu v tvém království.

Tomu pak, který toho tolik snesl kvůli nám, tolik dobrého učinil a v budoucnu učiní, všechno stvoření, které je na nebi, na zemi, v moři i v hlubinách, ať vzdává Bohu chválu, slávu, čest i dobrořečení, protože on je naší pevností i silou, on jediný je dobrý, jediný nejvyšší, jediný všemohoucí, obdivuhodný, slavný a jediný svatý, chvályhodný a velebený na nekonečné věky věků. Amen.

Ale všichni ti, kdo nežijí v pokání a nepřijímají Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista a páchají neřestí a hříchy, kdo kráčeji vedení zlou žádostivostí a špatnými touhami a nezachovávají to, co slíbili, a tělesně slouží světu a žádostmi těla, péčí a starostlivostí o tento svět a péčí o tento život, jsou oklamáni ďáblem, jehož jsou dětmi a jehož skutky činí, jsou slepí, protože nevidí pravé světlo – našeho Pána Ježíše Krista. Nemají duchovní moudrost, protože nemají v sobě Božího Syna, který je pravou moudrostí Otce; o nich je řečeno: S celou svou moudrostí byli v koncích. Vidí, poznávají, vědí a konají zlo; a vědomě tak ztrácejí duše.

Pohledte, slepí, oklamání našimi nepřáteli, totiž tělem, světem a ďáblem, že tělu je příjemné konat hřích a trpké sloužit Bohu, neboť všechna zla, neřestí a hříchy vycházejí a pocházejí z lidského srdce, jak praví Pán v evangeliu. A nic nemá

te v tomto světě ani v budoucím. Myslíte, že na dlouho vlastníte marnosti tohoto světa, ale jste oklamáni, protože přijde den a hodina, o kterých neuvažujete, nevíte a neznáte je.

Tělo slábné, smrt se blíží, přibhazují příbuzní a přátelé a říkají: „Rozděl svůj majetek.“ Hle, jeho manželka a děti, příbuzní a přátelé předstírají pláč. Pohlédne na ně a uvidí je plakat, je pohnut špatným podnětem; uvažuje v duchu a pak říká: „Hle, svou duši i tělo, vše, co mám, dávám do vašich rukou.“ Vskutku prokletý je takový člověk, který svěřuje a vydává svou duši i tělo a vše, co má, do takových rukou. O tom říká Pán skrze proroka: Prokletý člověk, který důvěřuje člověku.

Hned se starají, aby přišel kněz. Kněz mu říká: „Chceš činit pokání za všechny své hříchy?“ Odpovídá: „Chci.“ „Chceš napravit spáchané viny a těm, které jsi oklamal a podvedl, nakolik můžeš, dát náhradu ze svého majetku?“ Odpovídá: „Ne.“ A kněz říká: „Proč ne?“ „Protože jsem všechno svěřil do rukou příbuzných a přátel.“ A začíná ztrácet řeč, a tak onen ubožák umírá.

Ale ať vědí všichni, že kdekoliv a jakkoliv umírá člověk ve smrtelném hříchu bez zadostiučinění, a může dát zadostiučinění, ale nečiní to, ďábel vyrve jeho duši z jeho těla v takové úzkosti a trápení, jaké nikdo nemůže poznat, jen ten, kdo to prožívá. A všechno nadání, moc i poznání, které si myslil, že má, bude mu vzato. A svůj majetek zanechá příbuzným a přátelům a ti si ho vezmou a rozdělí a pak řeknou: „Ať je prokleta jeho duše, protože nám mohl dát víc a nahromadit víc, než nahromadil.“ Tělo sežerou červi; a tak hyne tělo i duše v tomto krátkém čase a půjde do pekla, kde se bude trápit bez konce.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Já, bratr František, váš menší služebník, vás prosím a zapřísahám v lásce, kterou je Bůh, s touhou políbit vaše nohy, abyste tato i jiná slova našeho Pána Ježíše Krista s pokorou a láskou přijímali, konali a zachovávali. A všem mužům a ženám, kteří je laskavě přijmou, pochopí a předají svým příkladem druhým, a pokud v nich vytrvají až do konce, ať zěhná Otec i Syn i Duch Svatý. Amen.

Promluva Benedikta XVI. při generální audienci
Řím 26. října 2005

Jméno nad každé jiné jméno

Chvalozpěv Fil 2,6-11. Kristus, Boží služebník,
První nedělní nešpory 4. týden

Ještě jednou, při probírání liturgie nešpor s různými žalmy a chvalozpěvy, jsme slyšeli úchvatný a základní hymnus, který zařadil apoštol Pavel do Listu Filipánům (2,6-11).

Už v minulosti jsme zdůraznili, že text zahrnuje dva pohyby: sestupující a vystupující. V prvním Ježíš Kristus volí sestup ze záře božství, které mu podle přirozenosti patří až k ponížení „smrti kříže“. Tak ukazuje, že je pravý člověk a náš vykupitel, s autentickou a plnou účastí na naší bolesti a smrti.

Druhý pohyb, onen vzestupný, odhaluje velikonoční slávu Krista, který se po své smrti znovu zjevuje v záři své božské velebnosti.

Otec, který přijal úkon poslušnosti Syna ve Vtělení a v utrpení, ho nyní nepřekonatelným způsobem „vyvyšuje“, jak to vyjadřuje řecký text. Toto vyvýšení je vyjádřeno nejen uvedením na trůn po pravici Boha, nýbrž také, že je dáno Kristu „Jméno nad každé jiné jméno“ (v. 9.).

Nyní, v biblickém jazyku, „jméno“ označuje pravou podstatu a specifickou funkci nějaké osoby, ukazuje její vnitřní a hlubokou skutečnost. Synovi, který se z lásky ponížil ve smrti, Otec uděluje nerosrovnatelnou důstojnost, nejvznešenější „Jméno“, totiž „Pán“, vskutku jméno samého Boha.

Vždyt vyznání víry, jež sborově zanotuje nebe, země i podsvětí, které poklekly v adoraci, je jasné a výslovné: „Ježíš Kristus je Pán“ (v. 11). V řečtině se tvrdí, že Ježíš je Kyrios, bezpečně královský titul, který v řeckém překladu bible vyjadřoval jméno Boha, zjevené Mojžíšovi, svatě a nevyslovitelné Jméno.

Na jedné straně je tedy uznání univerzální svrchované vlády Ježíše Krista, který přijímá poctu všeho stvoření, viděné jako nějaký poddaný klečící u jeho nohou. Na druhé straně však manifestační provolání víry prohlašuje, že Kristus existuje v božské formě nebo stavu, tím, že ho prezentuje jako Toho, který je hoden, aby se mu všichni klaněli.

V tomto hymnu se zmínka o pohoršení kříže (srov. 1 Kor 1,23) a ještě předtím zmínka o pravém lidství Slova, které se stalo Tělem (srov. Jan 1,14), splétá a vrcholí v události zmrtvýchvstání. Po obětní poslušnosti Syna následuje oslavující odpověď Otce, k níž se připojuje klanění lidstva a stvoření. Jedinečnost Krista se vynořuje z jeho dokonalé poslušnosti „až k smrti“. Plán spásy má v Synu své plné dovršení a věřící jsou vyzýváni – především v liturgii, – aby ji hlásali a žili z jejích plodů.

Toto je cíl, k němuž vede kristologický hymnus, který po staletí církev rozjímá, zpívá a považuje za vůdce životem: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš“ (Fil 2,5).

Svěřme se nyní meditaci, kterou sv. Řehoř Nazíánský moudře splétá nad naším hymnem. V jedné básni ke cti Krista velký učitel církve ze 4. století prohlašuje, že Ježíš Kristus „se nezfekl žádné konstitutivní části své Božské přirozenosti, a přesto mě spasil jako uzdravovatel, který se

sklání nad mokvající rány... Byl z rodu Davidova, ale byl stvořitelem Adama. Nosil tělo, ale byl také cizí tělu. Narodil se z matky, ale z panen-
ské matky; byl ohraničený, ale také byl nesmírný. Přijala ho stáj, ale jedna hvězda přivedla mudrce, kteří přišli a přinesli mu dary a poklekli před ním. Jako smrtelník bojoval s ďáblem, ale protože byl nepřemožitelný, zvítězil nad pokušelem v tro-
jím zápase, ... byl obětí, ale také velebnězem; byl obětníkem, a přesto byl Bohem. Obětoval Bohu svou krev, a tak očistil celý svět. Kříž ho držel

vyvýšeného od země, ale zůstal přibit hřeby hří-
chu... Sestoupil k mrtvým, ale znovu vstal z pek-
la a vzkrísil mnohé z těch, kteří byli mrtví. První
událost je vlastní lidské bídě, ale druhá přísluší bo-
hatství netělesného bytí... Onu pozemskou formu
vzal na sebe nesmrtelný Syn, protože tě má rád".
(*Carmina arcana*, 2; *Collana di Testi Patristici*,
LVIII, Roma 1986, str. 236-238)

přeložil J. Kolářek, S. J.
česká sekce Vatikánského rozhlasu

Bolest očisťování

Láda, jeden můj známý, v posledních týdnech svého života velmi trpěl. Nedokázal se smířit s ne-
mocí. Myslel si, že Bůh mu ukřivdil, a měl mu to za zlé. Byl ještě mladý a chtěl na světě ještě něco krásného prožít, ale nemoc nekompromisně postupovala. Proč Bůh nesplní jeho touhy? Proč musí opustit manželku a dítě? Tyto otázky si kladl nejen on, ale i všichni jeho blízcí, sousedé, přátelé. Nicméně rozhodl se vyzpovídat a přijmout svátos-
ti. Umřel smířen s Bohem.

Jiný nemocný, Stanislav, se připravoval na svůj odchod na věčnost s obdivuhodným klidem. Nestěžoval si, neboť byl přesvědčen, že si Bůh přeje, aby již odešel. A cožpak je možné Bohu odporovat? Poprosil mě o zpověď a o udělení svátosti nemocných, pak mě požádal, abych požehnal jeho manželce a dvěma malým klukům. Po několika dnech zemřel. Posledním jeho gestem bylo znamení kříže, které učinil s pomocí svého bratra, neboť sám už na to neměl dostatek sil.

V listopadovém úmyslu Rytířstva prosíme Neposkvrněnou, „aby zemřelým, kteří prožívají očistcovou bolest a potřebují naše modlitby a oběti, nikdy nechyběla naše láska a duchovní podpora“. Skutečně ti, kteří již zemřeli, potřebují naši pomoc? Copak nestačí naše květiny nebo svíce zapálené na jejich hrobě, anebo vzpomínka na ně?

Pomoc potřebuje ten, kdo vlastními silami již není schopen vyřešit své problémy. A copak naši zemřelí jsou v takové situaci? Odpověď na tuto

otázku nacházíme již ve Starém zákonu. Když v makabejské době v bitvě s Idumeou zahynuli někteří Izraelité, byly pod jejich oblečením nalezeny talismany pohanských bůžků. Padlí bojovníci tedy nebyli věrní nařízením mojžíšského zákona. Juda, izraelský vojevůdce, nařídil peněžní sbírku a shromážděný obnos poslal do Jeruzaléma s tím, aby byla přinesena smírná oběť za spáchaný hřích

modlářství. Věřil, že je třeba těmto zemřelým pomoci, neboť přestože jejich víra nebyla dokonalá, odevzdali svůj život za národ a za víru v Abrahámovu a Mojžíšovu Boha. Modlil se k Bohu, aby byly osvobozeni od hříchu (srv. 2 Mak 12,38-45).

Nový zákon mnohokrát hovoří o životě věčném, o posmrtné radosti nebo utrpení. Boží Syn se stal člověkem, aby lidé mohli mít podíl na šťastné věčnosti. Kristus hovořil o tom na základě podobnosti o boháči a Lazarovi. Lazar, který za života téměř umíral z hladu, po smrti prožíval štěstí v Abrahámově náručí. Boháč, který za života oplýval hojností všeho, po smrti trpěl veliká muka v pekle. (srv. Lk 16,19-31). V podobnosti o svatební hostině Kristus vysvětlil, že na věčné hody je třeba přijít ve vhodném slavnostním oblečení, jinak se jich nelze účastnit (srv. Mt 22,1-14). V učení o posledním soudu hovořil o tom, že věčné štěstí se stane údělem spravedlivých, totiž těch, kteří za svého života konali dobré skutky. Naopak ti, kteří své srdce zavřeli před svými bližními a neprokazovali jim dobro ani milosrdenství, dostanou zasloužený trest (srv. Mt 25,31-46).

Pravdu o věčném životě obrazně popisuje kniha Zjevení sv. apoštola Jana ve vidění „nového Jeruzaléma“, kam nevejde „nic poskvrněného“ (srv. Zj 21,27). Nebe je otevřené pro všechny, ale to ještě neznamená, že se tam všichni dostanou. Aby někdo mohl dostat radost věčnou je třeba, aby byl v milosti posvěcující. Nejdůležitějším okamžikem na této cestě je okamžik smrti. Je to poslední šance daná člověkově, aby vstoupil do věčného štěstí, i kdyby jeho dosavadní život byl zcela vzdálen od věčnosti Bohu. Neobyčejně dojímavým příkladem obrácení na poslední chvíli je dobrý lotr. Umíral na kříži jako odsouzenec za mnohé zločiny. V poslední chvíli svého života pohleděl na umírajícího Pána a uvěřil, že on je Králem a Spasitelem. Vzbudil lítost za své hříchy a s velikou vírou prosil za spásu: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Ukřížovaný Vládcе ho ujistil, že ještě téhož dne bude s ním v ráji (srv. Lk 23,39-43).

Velice zřetelným vzorem důvěry v Boha i v těch nejhorších podmínkách je sv. Maxmilián Maria Kolbe. Umíral v osvětivském bunkru hladu ve strašných bolestech, ale zároveň oslavoval

Neposkvrněnou, již celý život horlivě sloužil a kterou chtěl oslavit i v hodině zkoušky.

Stává se však, že i dobří lidé nepřicházejí k bránám věčnosti zcela čistí. Umírají sice s vírou, avšak jsou ještě zatíženi dluhem, který nestačili nebo nebyli schopni zaplatit za života, a tak je čeká jeho doplnění na věčnosti, neboli očištění. Procházejí „očistnou bolestí“. Právě tito potřebují naši modlitbu, obět, podporu. Pouze těm, kteří zemřeli v těžkém hříchu bez smíření s Bohem, nelze nijak pomoci, a to proto, že souhlasili s tím, aby byli Božími nepřáteli po celou věčnost. Naši pomoc nepotřebují také ti, kteří zemřeli v plnosti lásky k Bohu, posilnění svátostmi, ve všem věrní Boží vůli; na jejich svatebních šatech není žádná poskvrna ani voda, jejich duše jsou svaté.

Sv. Pavel přirovnal život křesťana ke stavbě: „Když něčí dílo, které tak nadstavil, přetrvá, dostane odměnu. Když však někomu jeho dílo shoří, utrpí sice škodu, ale sám se zachrání, ovšem tak, jako kdyby vyběhl z ohně“ (1 Kor 3,14-15). Máme stavět na základě, kterým je Kristus. Příprava na setkání s Bohem je v tom, že se připodobňujeme ke Kristu, že se očisťujeme od toho, co není jeho vůlí. To, že člověk umírá sice ve stavu milosti posvěcující, ale ne v dokonalé svatosti, je důvodem toho, že člověk musí projít očištěm. To proto sv. Pavel vyzýval Korintány: „Očišteme se od každé poskvrny těla i ducha, stále více s Boží bázní pokračujeme ve svatosti“ (2 Kor 7,1). Očišťováním je již utrpení prožívané zde na zemi, pokud je člověk přijímá s odevzdaností do vůle Boží. Jestliže někdo touto etapou neprošel, musí za svá provinění odpykat po smrti. Díky společenství svatých, tedy spojením mezi členy mystického Těla Kristova na zemi a v nebi, můžeme pomáhat zemřelým např. tak, že za ně obětujeme mši svatou, svatým přijímáním přijatým na jejich úmysl, získáním pro ně odpustků, přinášením dobrých skutků Bohu jako obět – např. navštěva nemocného nebo darování almužny chudému.

Prosme Neposkvrněnou, tu, která byla osvobozena od prvotního hříchu a po smrti byla vzata do nebe s duší i tělem, aby v nás rozněcovala lásku k našim blízkým zemřelým. Pamatujme na ně nejen v listopadu, ale po celý rok.

br. Damian M., RN

Umění odpustit

Znal jsem jednoho člověka. Byl neobyčejně ochotný. Kdekoli vypomáhal i finančně hleděl pomoci, když viděl potřebu. Ale něco zvláštního se tu vždycky přihodilo. Ta ochota trvala jenom jistou dobu. Jednoho dne přestal, jako když utne. A lidi, ke kterým byl tak dobrý, už nechtěl ani vidět. Skončil nešťastně v rodině, v mnoha pracích, v přátelstvích. Často se známí ptali, čím to je. Nakonec jeden, jak se zdá, našel pravou příčinu, když prohlásil: „Má všechny dobré vlastnosti, jenom jedna mu chybí: neumí odpustit“.

Ale je odpuštění lehké? Zdá se, že jsou k němu nakloněni spíš lidé povrchní, lehkomyšní. Ti mávnou rukou a řeknou: Co na všem záleží, můj klid je důležitější, než nějaké horlení pro spravedlnost. Tak mluvil i jeden starý pán, který věděl, že osoba, jež mu chodí čistit byt, skoro pokaždé něco ukradne. Ale bral to filosoficky. „Jsou to samé maličkosti,“ říkal. „Dám-li najevo, že to vidím, bude oheň na střeše, a kde dnes najdu jinou osobu, která by přišla zametat a umývat.“ Starý pán tedy odpouští, ale jak vidíme, je to slabost a pohodlnost. Kam by to vedlo, kdyby se tak chovala policie, která má vyšetřovat zloděje! V této souvislosti se tedy odpuštění jeví jako slabost, neschopnost vzepřít se zlu a nepořádku. Tak se chovají i senilní učitelé, profesori, kteří mluví ve škole za katedrou a snaží se nevidět, co se děje ve třídě.

Odpuštění, ke kterému nás tak důrazně vybízí evangelium, musí být jiného druhu. Ale jak je pochopit? Je potřeba vyjít z jiného stanoviska. Když se díváme na chyby druhých, normálně zaujmeme pozici soudce nebo alespoň nestranného pozorovatele. Stojím na chodníku a vidím, jak někdo vyjel bláznivě autem z boční ulice do hlavní třídy. Prudké zaskřípění brzd, ale nic se naštěstí nestalo. Ale můj úsudek je totožný s ostatními pozorovateli: „Zločinec! Odejměte mu řidičský průkaz, než někoho zabije!“ Vidíme chybu druhého, vidí-

me její vážnost, známe zákony, které chrání lidi. Soudíme-li spravedlivě, musíme čín odsoudit.

Ale představme si docela jinou situaci. Ten, kdo špatně vyjel a uvedl jiné v nebezpečí, jsem já sám. Policie mně chce odejmout řidičský průkaz. Vidím, že jsem na tom zle. Ale přece se jenom pokusím poprosit o porozumění: „Vím, že jsem v nepravu, ale mějte slitováním, byl jsem roztržitý. Je to pro mě poučení, abych byl podruhé opatrný.“ Podařilo se mně z toho vyjít, jsem šťastný. A kdybych byl podruhé svědek, že někdo jiný udělal totéž, jsem ochoten se za něho přimluvit. Jinými slovy: dokáže odpustit jenom ten, kdo si je vědom, že potřebuje odpuštění na prvním místě on sám.

To má ovšem důsledky, jak pro pojetí svátosti smíření v církvi, tak i pro postoj jednotlivců k ostatním lidem. Rumunský teolog Staniloae upozorňuje, že je v obecném mínění křesťanů stále ještě živý starý blud wiclefistický. Stále si představujeme, že církev musí být bez hříchu, aby mohla hříchy odpouštět. Ve skutečnosti si musí být na prvním místě vědoma, že potřebuje odpuštění ona sama. Jaké z toho plynou důsledky? Staniloae vypočítává některé.

Na prvním místě si musíme uvědomit, že je odpuštění hříchů něco, co se nás všech přímo týká. Vždyť je vyjádřeno v samotném Otčenáši: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12). Aby to bylo zřejmější, Ježíš to osvětlil podobenstvím o dvou dlužnících, z nichž jeden nechtěl odpustit malý dluh druhému,

ačkoliv jemu samému bylo mnoho prominuto (Mt 18,21-35). Většina našich hříchů jsou provinění proti lidem: pomluva, krádež, tvrdé jednání apod. Musejí nám tedy na prvním místě odpustit ti, proti kterým jsme se provinili. To, že žádáme odpuštění i u Boha, plyne z toho, že on se s lidmi ztotožnil: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších bratří, udělali jste mně“ (Mt 25,40). Ale dá se říci i opak: každý hřích proti Bohu je současně i proti lidem. Je totiž proti Boží vůli spasit svět. Tedy církev bez odpuštění by nebyla církev.

V principu jsou nám tyto důsledky přijatelné. Ale přesto se nám zdá, že je v neustálém odpouštění cosi ponižujícího. Ten, kdo prosí o prominutí, se umenšuje, žádá druhého o milost. Těžko na tomto faktu něco změním. Ale je to vyváženo faktem druhým. Když odpouštíme my, jsme to my, kteří jsou vyšší. Někteří lidé nechtějí odpustit, protože si mylně myslí, že by se tím ponížili. Ve skutečnosti tím rostou. Odpouštějí spolu s Bohem. Stojí tedy jakoby na jeho pravici.

Evangelium nás ujišťuje, že se odpuštěním bližnímu sami očišťujeme. Můžeme to pozorovat i psychologicky. Každá urážka totiž vzbuzuje chuť se pomstít. Myšlenka na pomstu ovšem silně znepokojuje. Je to jako by intoxikovala vnitřní organismus. Připlete se ke každé jiné myšlence, pronásleduje i ve snech. Zlo se neodstraní jinak než odpuštěním, které

tu cizí látku, která nám pronikla do srdce rozpouští. Je známé, že ten, kdo neodpustil, nedokáže se v klidu modlit. Vždyť jsou hříchy proti lidem současně i proti Bohu. Opat Izajáš píše: „Nepřechevovéj zlé úmysly vůči nikomu, jinak se namáháš nadarmo. Očist srdce ve vztahu ke všem lidem a najdeš mír v Bohu. Když někoho bodnul štír, jed proniká do celého těla a dojde až do srdce. Tak je tomu i se zlobou vůči bližnímu. Její jed otravuje duši a uvádí ji v nebezpečí, které je následek toho zla. Kdo se tedy nechce namáhat nadarmo, hledí se hned zbavit jedu štíra, to znamená zla a zlých úmyslů“.

Wicelíste mysleli, že musí být církev naprosto čistá, aby mohla očišťovat. Ve skutečnosti ona roste stálým odpouštěním hříchů, přijímáním chybujících do svého středu. Mylně si to představovali, že se musí každý nejdříve očistit a pak teprve vstoupit do církve. Ve skutečnosti je tomu jinak. Uvnitř církve stále jedni očišťují druhé, jedni dělají pokání za druhé. V tom je dynamismus jejího života.

To, co se děje v církvi ve velkém, platí v malém pro každou křesťanskou společnost. V každé rodině se objeví nedorozumění, které uráží. Láska jednotlivých členů je překoná odpuštěním. Sotva se najde lepší mír v rodině než ten, který plyne z jistoty, že se mně odpustí, jako i já odpustím druhým.

Tomáš Špidlík

česká sekce Vatikánského rozhlasu

Jan Pavel II. a Benedikt XVI.

Pro pozorovatele a komentátory je stále těžké osvobodit se od srovnávání Benedikta XVI. s Janem Pavlem II.. Poukazují na to, co obě osobnosti spojuje, ale také si všimají rozdílů, např. charakterových. Jako nezpochybnitelné Boží znamení je také často chápáno nástupnictví. Po papeži Poláku nastupuje papež Němec. Je těžké si zde odmyslet bolestné dějiny, jimiž jsou oba tyto národy v centru Evropy propleteny. Není také možné v této souvislosti pominout jedno slovo: „smíření“. Toto slovo je klíčem k budoucnosti, a to nejen pro tyto dva národy, protože svět půjde buď cestou smíření anebo cestou konfrontace. V druhém případě se může stát, že přestane existovat úplně.

Je to Benedikt XVI., jemuž Bůh svěřil službu smíření. Je jisté, svědčí o tom fakta, že si to Svatý otec dobře uvědomuje a tímto směrem podniká své aktivity. Setkání s představiteli židovského společenství, diskuse s teologem Hansem Küngem, s novinářkou Orianou Fallaciou nebo s představiteli lefebriřtů nás přesvědčují o důležitých cílech současného pontifikátu.

Smíření se však neodehrává ve vzduchoprázdnu. Nepřítelem smíření je lež a faleš, jež jsou živnou půdou pro sváry a konflikty. Z toho důvodu Benedikt XVI. stojí pevně na straně pravdy. Jako jeden z nejvýznamnějších myslitelů naší doby má k tomu kvalifikaci. Svými katechezemi, promluvami, publikacemi, třeba jen poslední „Evropa Benedikta v krizi kultur“, poukazuje na definitivní základ smíření a jednoty – pravdu.

Niedziela 44/2005

Rakousko děkuje o. Petrusovi

Otto Pavlíček, zakladatel smírné Růžencové kruciáty, díky níž si Rakušané vymodlili vytouženou svobodu pro svůj národ, se narodil r. 1902 v Innsbrucku. Jeho život nebyl procházkou různým sadem.

Ve dvou letech mu zemřela matka Gabriela. Bydleli tehdy v Travniku. Spolu se svým bratrem Josefem byli vychováni svým přísným otcem – důstojníkem císařsko-královské armády a byli vystaveni přísnému vojenskému drilu. V jejich domě musel být ideální pořádek, postelev musely být důkladně ustlány a děti po večeri před odchodem do postele museli otci, živiteli rodiny, políbit ruku. Rodina Pavlíčků, kvůli otcově profesi, musela často měnit své bydliště.

Otto se učil ve Vídni, pak v Olomouci a po maturitě začal pracovat v továrně nábytku v Praze. Bylo to právě v období maturity a jeho práce v pražském podniku, kdy se začal prohlubovat jeho rozchod s církví a katolickou vírou, v níž byl vychovávan. Krátce nato v sobě objevil po matce zděděné malířské schopnosti, a proto se r. 1927 vydal do Vratislavi, kde zahájil studia na Akademii krásných umění. Po třech letech začal cestovat po celé Evropě jako pocestný malíř. Nakonec se na delší dobu usadil v „mekce“ umělců, v Paříži. Roku 1930 se přestěhoval do Londýna a Cambridge. Podle vzoru slavného francouzského malíře Toulouse-Lautreca si vydělával na život hlavně tvorbou plakátů a kromě toho přijímal i jiné objednávky např. navrhoval kabelky. V Cambridge se třicetiletý Otto seznámil s umělkyní Kathleen Nell Brockhaus. Uzavřel s ní civilní sňatek, ale jejich manželství vydrželo jen pět týdnů. Od té doby se už nesetkávali a oficiální rozvod se konal r. 1936.

Návrat k víře

Roku 1933 se Otto vrátil do Prahy. Od tohoto okamžiku začal jeho postupný návrat k církvi. Na jeho obrácení působilo mnoho vlivů – vroucí modlitba jeho bratra Josefa a švagrové Anežky, kteří nikdy neztratili víru, nepovedené manželství, otcova

smrt a nejistota, zda se před smrtí stačil smířit s Bohem, také jeho vážná nemoc, při níž se Otto ocitl na pokraji života a smrti. Mladý muž se stále častěji ptal po smyslu života, což se projevilo v jeho obrazech, na nichž se místo přírody začaly objevovat scény s náboženskou tematikou (poslední obrazy, které namaloval, nosí příznačné názvy: „Vzkříšení Lazara“ a „Tajemství víry“). Jednou se šel pomodlit do pražského františkánského kostela k Panně Marii Sněžné, což v poslední době dělal často. Klekl si u obrazu Ježíšova Srdce a modlil se: „Ježíši, miluji Tě, ale chtěl bych Tě milovat ještě více.“ Tehdy ve svém srdci uslyšel odpověď: „Když nejsi schopen si mě více zamilovat, musíš jít k mé Matce.“ Rychle se poohlédl po mariánském oltáři a před sochou Panny Marie zašeptal: „Maria, tvůj Syn mě posílá za tebou. Ty mě naučíš milovat ho ještě více.“ Tehdy se mu zdálo, že na Mariině tváři vidí úsměv. Tento okamžik se stal v jeho životě jedním z nejdůležitějších. Dne 15. prosince 1935 se oficiálně vrátil do církve

a navíc zatoužil tehdy vstoupit do kláštera, avšak nevěděl ještě do kterého.

Cesta ke kněžství

Jeho známý, provinciál dominikánů, mu tehdy poradil, aby navštívil slavnou německou mystičku, stigmatizovanou Terezu Neumannovou, která bydlela v bavorském Konnersreuth, a poprosil ji o radu. Dostal se tam 1. června 1937. „Už je nejvyšší čas, aby ses stal knězem. Budu se za tebe modlit a přinášet oběti,“ řekla mu slavná „Resl“. Po odchodu od stigmatizované se zastavil v nedalekém kostele, byl to kostel františkánů. Bleskově se rozhodl, že bude františkánským knězem.

Ukázalo se však, že cesta od rozhodnutí k jejímu uskutečnění nebude vůbec lehká. Teprve třetí provincie (pražská) souhlasila s jeho přijetím. Pro provincii innsbruckou a vídeňskou byl příliš starý. Kromě toho ho tížila jeho „manželská“ minulost,

kteřou musel dát formálně do pořádku, a teprve papežský dispens mu otevřel klášterní fortnu pražských františkánů. Před jejím překročením Otto, jak se patří na františkány, rozdál svůj majetek chudým. V klášteře dostal nové jméno Petrus. Po náročném noviciátu v Kadani a po studiích na Teologické fakultě Univerzity Karlovy přijal roku 1941 vytoužené kněžské svěcení.

Na frontě a zajateckém táboře

Avšak život házel mladému knězi stále větší klacky pod nohy. Byl totiž rakouským občanem a čím déle válka trvala, tím naléhavěji Německo potřebovalo další vojáky. Petrus odmítl nastoupit vojenskou službu. Vojenský soud však neuznal jeho odůvodnění a zařadil ho k pomocným vojenským službám na západní frontě. Plnil službu sanitáře. Na vojně byl často jako kněz šikánován, zaujímal vždy poslední místo. V roce 1944 se dostal do amerického zajetí, kde byl umístěn v zajateckém táboře ve francouzském přístavním městečku Cherbourg. Tam nečekal příliš milé přivítání, ale byl velice překvapen. Po příjezdu do tábora se ho americký major zeptal, co má v kufru. O. Petrus mu odpověděl, že tam má věci potřebné ke sloužení mše svaté, protože je katolickým knězem. Nato major před ním poklekl a porosil o požehnání. Ostatní důstojníci zasalutovali. O. Petrus se stal táborovým kaplanem. Život v táboře nebyl příliš příjemný, přesto se o. Petrus neznechucoval a obětavě pracoval pro spásu zbloudilých duší 19 tisíců vězňů. Přibližně v této době se mu dostala do rukou knížička pojednávající o mariánských zjeveních ve Fatimě. Tehdy pochopil smysl událostí, jež se odehrávaly před jeho očima.

Mariazel

Po propuštění z tábora o. Pavlíček odjel k františkánům do Vídně. Chtěl odjet do Argentiny, ale řeholní představení rozhodli jinak: má zůstat v Rakousku a jako lidový misionář má pomoci pozvednout zemi z poválečného marasmu. O. Petrus se chopil díla, avšak byl přesvědčen, že k duchovnímu a materiálnímu povznesení národa je zapotřebí, aby nastal mír a aby se Rakousko osvobodilo od okupace. Rakousko bylo tehdy rozděleno na čtyři okupační zóny.

Na začátku r. 1946 se o. Petrus vydal na pouť do Mariazzell. Při modlitbě před slavnou milostnou soškou Madony – Magna Mater Austria – uslyšel ve svém nitru slova: „Čiňte, co vám říkám, a budete mít mír.“ (Teprve později zjistil, že totéž kdysi uslyšely z Mariiniých úst děti z Fatimy). O. Petrus začal stále hlouběji pronikat do fatimského mariánského poselství. Zjistil, že jedinou pomocí pro Rakousko a pro svět je odevzdání se Bohu, Panně Marii a jejímu Neposkvrněnému Srdci, pokání a růženec. Roku 1947 založil kající Růžencovou kruciátu, která se modlila za mír ve světě. O. Pavlíček začal cestovat po Rakousku, organizoval lidové misie a vyzýval Rakušany k pokání, modlitbě a obrácení. O rok později roku 1948 o. Petrus se zcela odevzdal Panně Marii. Od toho okamžiku jeho misijní úsilí nezůstávalo bez odezvy. Šel za nám celý národ. Při mších svatých, které sloužil, byly kostely přeplněny a jeho zpovědníci procházely zástupy kajících. Jednou při návštěvě jedenácti malých farností vyzpovídal na 5 700 lidí. Stávalo se, že ve zpovědníci trávil i 72 hodin téměř bez přestávky. Mnoho zatvrzelých hříšníků se obracelo a znovu nacházelo víru. Při putování Rakouskem s ním vždy byla soška Matky Boží Fatimské. O. Petrus tiskl tisíce letáků propagujících Kruciátu (a podobně jako jeho řeholní

spolubratr, o. Maxmilián Kolbe, získával k tomu finanční prostředky nečekaným – zázračným způsobem), jednou za měsíc promlouval v rakouském rozhlasu. O. Petrus se spřátelil také s představiteli rakouské vlády, kteří v brzké době začali sdílet jeho náboženský zápal a účastnili se velkých světebných průvodů, které organizoval.

Úspěch

Růžencová kruciáta se setkala s velkým úspěchem. R. 1955 se Rakousko jako zázrakem osvobodilo ze sovětských okovů. Ostatní okupační zóny byly rovněž zlikvidovány a Rakušané se mohli konečně zcela radovat ze získané svobody. O. Petrus ještě dlouhou dobu plnil funkci animátora Kruciáty a rozšířil její působení i na jiné země. Do modlitebního hnutí se zapojilo na 2 mil. lidí. R. 1970 dostal Marii odevzdaný řeholník infarkt. Zemřel přesně na 41. výročí svého kněžského svěcení, 14. prosince 1982. Při pohřební mši ležel na jeho rakvi věnec s červenými a bílými květinami – národními barvami Rakouska a na splývající stuze byl nápis: „Rakousko děkuje o. Petrusovi“.

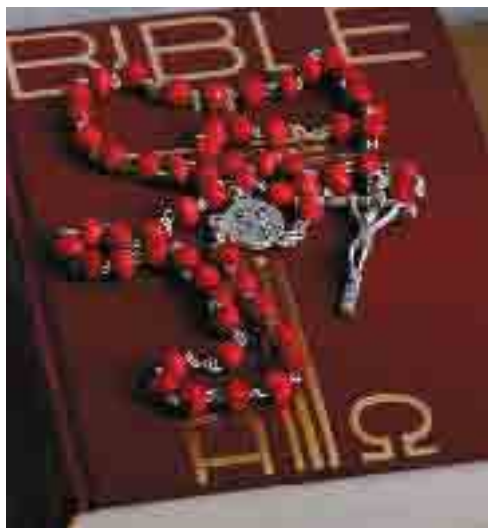
13. října r. 2000 zahájil kardinál Christoph Schönborn beatifikační proces v pověsti svatosti zemřelého o. Petruše.

Filip Deren (Zrůdlo 44/2005)

Poslední překážka

Někdo mi poslal růženec z umělé hmoty. Když jsem se díval na jeho korálky, cítil jsem, že jsem konfrontován s tou nejobtížnější překážkou, jejíž jméno znělo: Maria. (Katolíci nemají ani zdání, jak těžko snesitelná je mariánská nauka a zbožnost pro tzv. biblické křesťany.) O tolika částech katolické věrouky se už prokázalo, že jsou biblické. Rozhodl jsem s vírou vkročit i na mariánskou půdu.

Zavřel jsem se ve své pracovně a tiše se modlil: „Bože, katolická Církev měla dosud pravdu v devětadevadesáti případech ze sta. Poslední zbývající překážkou je Maria. Omlouvám se předem, jestli Tě urazí, co udělám... Maria, jestli jsi alespoň polovinou toho, co o tobě tvrdí katolická Církev,

tak tě prosím, přines Pánu tuto moji zvláštní a naléhavou prosbu za mě samotného - což se mi zdá nemožné - skrze tuto modlitbu.“

Pak jsem se začal modlit svůj první růženec. Modlil jsem se ho víckrát na tento úmysl i další týden, ale pak jsem na to zapomněl. O tři měsíce později jsem si uvědomil, že ode dne, kdy jsem se pomodlil svůj první růženec, se moje zdánlivě nemožná situace zcela vyřešila. Má naléhavá prosba byla přijata!

Byl jsem zaražený ze své vlastní nepozornosti a nevděčnosti. Okamžitě jsem děkoval Bohu za jeho milost, vzal růženec a od té doby se ho modlívám denně. Je to neuvěřitelná zbraň - nejmocnější modlitba, ta, která vrhá nejjasnější světlo na „skandál Vtělení“: Bůh si vybral pokornou venkovskou dívku a pozvedl ji k tomu, aby se stala tou, která dá bezhříšnou lidskou přirozenost druhé Osobě Boží Trojice - Synu, aby se tak mohl stát naším Spasitelem.

O nějaký čas později mi zatelefonoval jeden starý přítel z vysokoškolských studií. Samozřejmě už slyšel, že se zajímám o katolickou Církev - nazval to „flirtem s děvkou babylónskou“. Neplýtvat slovy a šel přímo k jádru věci:

„Tak co, Scotte, už se klaníš i Marii?“

„Poslyš, Chrisi, vždyť ty víš, že katolíci se Marii neklaní, oni k ní chovají úctu.“

„Opravdu, Scotte? A jaký je mezi tím rozdíl? Ať tak či onak, stejně pro to není žádný biblický doklad.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Mé prsty si pohrávaly s růžencem, a tak jsem zašeptal k Marii o pomoc. Povzbuzený touto střelnou modlitbou jsem odpověděl:

„No, možná tě to překvapí.“

„Jó, fakticky, a jak to?“

Začal jsem povídat, co mi právě přišlo na mysl: „Chrisi, je to skutečně docela jednoduché. Jen si vzpomeň na dva základní biblické principy. Za prvé -

víš, Kristus jako člověk dokonale naplnil Boží zákon, včetně požadavku ‚ctít otce svého i matku svou‘. *Prokazovat někomu úctu, ctít ho*, se hebrejsky řekne *kabodah*, což doslova znamená *oslavovat, velebit*. Takže Kristus nejenom ctíl svého nebeského Otce, ale také dokonale ctíl svou pozemskou matku Marii tím, že ji zahrnul svou vlastní Boží slávou.

A druhý princip je ještě jednodušší: napodobování samotného Krista. Takže se prostě snažíme napodobovat Krista nejenom tím, že ctíme své vlastní matky, ale že se snažíme ctít každého, koho ctí on, a to stejnou měrou úcty jako on.“

Delší chvíli bylo ticho. Pak Chris řekl: „Takhle řečeno jsem to ještě nikdy neslyšel.“

Abych pravdu řekl, já taky ne. Pak jsem pokračoval: „Chrisi, tohle je jenom shrnutí toho, co po staletí učí papežové o mariánské úctě.“

Chris se však znovu připravoval k útoku: „Papežové jsou jedna věc, ale kde to stojí v Písmu?“

Instinktivně jsem opáčil: „Chrisi, Lukáš 1, 48 říká, že ‚...od této chvíle budou mne *blahoslavít* všechna pokolení‘. A to je přesně to, co dělá růženec, Chrisi. Modlitbou růžence se naplňují slova Písma.“

Opět následovala tichá odmlka. Pak Chris rychle změnil téma hovoru.

Od té doby jsem čím dál více pociťoval, jak modlitba růžence skutečně prohlubovala mé vlastní teologické pronikání do Písma svatého. Jádrem bylo samozřejmě rozjímání patnácti růžencových tajemství, ale zjistil jsem, že modlitba sama poskytuje jistý teologický vhled pro rozjímání o všech tajemstvích naší víry, a to na základě čehosi, co sahá až za racionální schopnosti intelektu, aniž by to však bylo zaměřeno proti němu. To „cosi“ nazývají někteří teologové „logikou lásky“.

z vyprávění protestantského pastora Scotta Hahna o svém hledání pravé víry, úryvek z knížky „Naše cesta do katolické církve“

Jak rádi si lidé dávají připomínat své příbuzenské vztahy s významnými osobami v literatuře, v politice, ve vojsku, v církvi...!

Opěvuj neposkvrněnou Pannu, připomeň jí: „Zdrávas Maria, dcero Boha Otce, Zdrávas Maria, Matko Boha Syna, Zdrávas Maria, snoubenka Ducha Svatého...“

Větší než Ty je pouze Bůh!

Josemaría Escrivá de Balaguer

TROCHU APOLOGIE (9): ŠPATNÍ PAPEŽOVÉ...

...A ŠPATNÍ SVĚŠTÍ VLÁDCI

Obvyklá námitka, předhazovaná Katolické církvi, zní: špatní papežové. Bezohlední diktátoři, mamonaři, smilníci nedodržující celibát... to byli zástupci Krista na zemi? Odpověď zní jednoznačně: z hlediska legitimacy a právoplatnosti jistě ano, ale čest svému úřadu a reputaci Církve vůbec nedělali. To je třeba přiznat a nutno poznamenat, že katolická historiografie a apologie s tím neměla nikdy problémy. I mezi apoštoly byl jeden zrádce a sv. Petr svým zapřením Krista se také nevyznamenal.

Jenže podívejme se objektivně, kolik papežů z dosavadních 265 bylo skutečně špatných, takových, kteří svým životem a jednáním dělali Církvi ostudu? Projdeme-li si dějiny papežství, tak nacházíme několik period. V první z nich, v období pronásledování, se špatní papežové nevyskytují. Jedná se o časový úsek od Ježíše Krista až do r. 313, tj. do vydání milánského ediktu, jímž císař Konstantin udělil křesťanům svobodu vyznání. Téměř všichni římstí biskupové této éry počínaje sv. Petrem skončili svůj život jako mučedníci pro Krista a jsou uctíváni jako světci. Zde se setkáváme se jmény sv. Lina, Xysta, Klementa, Zefirina, Kalixta, Pontiána, Kornelia, Sixta I., Sixta II. aj.

Rovněž tak v epoše po r. 313, v éře křesťanského starověku trvajícím až do korunovace franského krále Karla Velikého římským císařem r. 800, bychom těžko hledali papeže vysloveně špatné. Byly sice mezi nimi i některé osobnosti průměr-

né a slabé, jako např. Liberius I., jenž ve 4. stol. podlehl nátlaku světské moci a protiprávně exkomunikoval velkého obránce katolické pravověrnosti proti Arioivu bludu sv. Athanasia nebo papež Virgilius I., který v 6. stol. ve sporu s byzantským císařem Justiniánem si počínal spíše jako politik než jako zástupce Krista na zemi, nicméně světci i zde převažují. Jako příklady poslouží zajisté ve 4. stol. sv. Damas, v 5. stol. sv. Lev Veliký, na konci 6. stol. sv. Řehoř Veliký, v 7. stol. se zapsal do dějin Církve papež mučedník sv. Martin I., jehož panovačný byzantský císař Konstans II. nechal zatknout a poslat do vyhnanství.

Ani 9. století, doba ranného středověku, nepřináší s sebou špatné papeže. Vyskytují se zde vynikající osobnosti jako Mikuláš I., který hájil manželskou nerozlučitelnost proti králi Lotharovi II. a Jan VIII., který zasáhl do našich dějin tím, že vysvobodil sv. Metoděje z německého zajetí a povolil staroslovanskou liturgii. Teprve 10. století je možno označit jako epochu špatných papežů. Do jejich volby, kterou vykonával veškerý římský lid aklamací, zasahovala hamižná římská šlechta, která často prosadila některou ze svých loutek. Tak zde máme špatné a nemravné papeže Formosa I., Sergia III., Jana XIX. a Benedikta IX. nebo pouhé nástroje v rukou světských vladařů jako byli Jan XI. a Jan XII. Právě tady je třeba hledat původ pověsti o papežce Johance, která prý nepozorovaně v mužském pře-

strojení se vloudila mezi kandidáty a dosáhla korunovace, odhalena byla až při procesii, kdy náhle porodila dítě. To je nesmysl už proto, poněvadž mezi jednotlivými na sebe navazujícími pontifikáty neexistuje žádná mezera, kam by se tato „papežka Johanka“ vešla. Zdrojem této legendy je totiž podle seriózních historiků docela obyčejná anekdota. Mladičký papež Jan XI. byl synem vlivné šlechtičny Marozie, nadto člověkem bez vlastní vůle a rozhodování, plnil pouze vůli své matky, kterou římský lid posměšně nazýval „papežka Johanka“, aby tím lapidárně vyjádřil, že papež Jan ve skutečnosti Církev neřídí, činí tak jeho matka. Toto zaznamenal biskup a kronikář Luitprand z Cremony. Pozdější kronikáři, aby učinili své vyprávění zajímavým, pak udělali z „papežky Johanky“ údajnou skutečnost, podbarvenou mnoha pikantnostmi. Nicméně i v tomto smutném období, nazývaném v církevních dějinách „temné století“, se vyskytli vynikající papežové jako Jan IX. nebo Silvestr II.

V 11. stol. proběhla velká reforma papežství a vůbec celé Církve díky reformnímu hnutí, jež vzešlo z benediktinského kláštera ve francouzském Cluny. Setkáváme se s papeži světci, jako byli sv. Lev IX. a zejména sv. Řehoř VII., neúnavný bojovník za svobodu Církve proti německému císaři Jindřichu IV., jenž si ji chtěl podrobit. 12. a 13. století je dobou, kdy se se špatnými papeži vůbec nesetkáváme, jsou mezi nimi vynikající učenci jako Alexander III. nebo askétové jako Jan XXI. a sv. Celestin V. nebo bojovníci za práva Církve jako Innocenc III. a Bonifác VIII..

K úpadku papežství a vůbec Církve dochází ve 14. stol., kdy papež Klement V., Francouz, přemísťuje své sídlo do francouzského Avignonu, kde se dostává do područí francouzského krále. Ve snaze vyrovnat se nádhře jeho dvora si počínají papežové sídlící v Avignonu spíše jako velcí bankéři než pastýři Kristova stáda. Vybírají od svých podřízených biskupů, ale i od panovníků stále více peněz, což bylo velkým pohoršením, které právem kárali reformátoři, mezi nimi i Mistr Jan Hus. Po návratu papeže Řehoře XI. r. 1378 do Říma dochází nadto ještě

ke schizmatu, kdy jeden papež sídlil v Římě, druhý v Avignonu, r. 1409 přibyl dokonce ještě třetí papež, sídlící v Bologni, což odstranil teprve v letech 1414-17 kostnický koncil, který mimo jiné sesadil a uvěznil nepravého papeže Jana XXIII., jenž žil nemravně a dopouštěl se nekalých finančních machinací.

Další vlna špatných papežů nastupuje na konci 15. stol. v souvislosti s myšlenkovým proudem renezanace, která znamená nejen obdiv k antice a jejímu umění, nýbrž i přijetí rozkošnického chápání života. To ovlivnilo i mnohé církevní hodnostáře včetně papežů. Sixtus IV., ač sám mravně bezúhonný, smutně proslul tzv. nepotismem, upřednostňováním příbuzných při jmenování do vyšších církevních hodností. Innocenc VIII. byl nemravný, měl nemanželské děti. Ještě horší postavou, snad vůbec nejhorší na papežském stolci, byl Alexander VI., jenž i jako papež nedodržoval celibát a vydržoval si harém, krom toho byl znám svými finančními podvody a korupcí. Jeho nástupce Julius II. byl sice mravně bezúhonný, ale počínal si spíše jako voják než jako duchovní, sám jezdil v brnění na koni do boje a ke svým podřízeným se choval hrubě a krutě.

Kristus předává sv. Petrovi klíče od nebeského království, freska v Sixtinské kapli, 1482, Perugino

Nápravu v tomto ohledu přinesl až teprve tridentský koncil, jenž skutečně provedl důkladnou reformu „v hlavě i údech“. Díky němu se stal papežem vynikající dominikánský učelec a asketa Michael Ghislieri, známý jako papež sv. Pius V.. Od té doby, tj. od 60. let 16. stol. se již v dějinách Církve s vysloveně špatnými papeži vůbec neseťkáváme, naopak zde potkáváme hrdiny boje za nezávislost Církve na světské moci, jakými byli Pius VI. a Pius VII. nebo svěťce jako bl. Pia IX. a sv. Pia X., ve 20. stol. si potom ani ten největší nepřítel Církve netroufl ohledně osobního života nic vytknout žádnému z papežů. Proces blahorečení byl zdárně ukončen u Jana XXIII. a probíhá u Pia XII., nejnověji započal u letos zesnulého Jana Pavla II..

Budeme-li tedy bilancovat, tak zjistíme, že vysloveně špatných papežů je v dějinách Církve malá menšina, dá se hovořit asi o osmnácti, což není ani deset procent. Spočítáme-li však papeže svaté a blahoslavené, tak jich bylo více než padesát. Ve zbývajícím počtu těch, kterým se nedostalo pocty oltáře, převažovali učenci a diplomaté, mnozí vynikající, mnozí jen průměrní, nicméně nikdo vysloveně špatný. Srovnáme-li s tím bilanci korunovaných hlav ve středověku

nebo premiérů a prezidentů v novověku, tak papežové stojí v mravním ohledu rozhodně výš.

Dnešní taktika nepřátel Církve je ale jiná než dříve. Již vyšlo z módy poukazovat na Alexandra VI. a další špatné papeže, neboť celková bilance dějin Církve ukazuje, že šlo opravdu o výjimky. Dnes se naopak útočí na dobré papeže, v případě sv. Pia V. se například poukazuje na jeho „netoleranci“, protože byl předtím inkvizitorem. Terčem nevybíravých útoků je i bl. Pius IX. proto, poněvadž odsoudil liberalismus jako blud, což mu dnešní liberálové nemohou odpustit, napadán je taktéž sv. Pius X. pro svoji údajnou „bigotnost“ a úzkoprsost, neboť odsoudil teologický blud modernismu, který dnes vyznávají v rozporu s naukou Církve mnozí teologové a intelektuálové. Znamé jsou kritiky Pia XII. za to, že údajně „mlčel“ ke zločinům nacistů. Ke všem těmto otázkám jsme se již několikrát vyjádřili.

Z toho je zřejmé jedno: Dáblovi nevadí špatní papežové, nýbrž dobří. Na ně hledají on i jeho pomahači něco, co by je zdiskreditovalo v očích světa. Jenže právě to, kvůli čemu jsou napadáni, je ve skutečnosti křesťanská ctnost, za niž je třeba těmto zástupcům Krista na zemi poděkovat.

Radomír Malý

SOVĚTSKÁ PROPAGANDA

Italský jezuitský kněz a historik Giovanni Sale zveřejnil v časopise „La Civiltà Catholica“ nová fakta k údajně „spolupráci“ papeže Pia XII. s německým nacismem. Zatímco po válce celý svět s výjimkou komunistů vysoce hodnotil aktivitu Pia XII. za války, zvláště ve prospěch Židů, což maximálně ocenil i stát Izrael, Sovětský svaz rozvíjel propagandistickou kampaň, jež měla difamovat tohoto velkého papeže jako „Hitlerova spojence“. Pater Sale uvádí jako příklad vysílání moskevského rozhlasu po papežově proslavu 2. června 1945, kde se objevuje poprvé obvinění, že prý Pius XII. „podporoval zločinný nacismus a byl spojencem Hitlera a Mussoliniho“. Sale se odvolává na dokumenty KGB, jež byly částečně zpřístupněny. Z nich jednoznačně vyplývá, že právě tato zločinná organizace stejně zločinného režimu uměle vytvořila „černou legendu“ o Piovi XII. Protože však kromě komunistů ji nikdo ve světě neakceptoval, potřebovala KGB, aby obvinění přišlo i z nekomunistického tábora, neboť tak by se stalo věrohodnějším. Vhodným nástrojem se stal německý dramatik Rolf Hochhut, jenž sice nebyl komunistou, ale spolupracoval s extrémní levicí, prošpikovanou agenty KGB. Spolupracovníky sovětské tajné bezpečnosti se stala i řada žurnalistů a tvůrčích pracovníků, kteří se formálně nehlásili k myšlenkám komunismu. Tak pronikla „černá legenda“ o Piovi XII. i do smýšlení liberálního Západu. S pravdou nemá ale vůbec nic společného, je to lež, vyrobená v pracovnách KGB a obratně infiltrovaná do světa režimem, který má na svědomí genocidu nejméně 10 milionů lidí a nejméně 40 milionů zničených lidských životů v sibiřských koncentracích.

R. Malý

GLADIÁTORSKÉ HRY JAKO ZRCADLO ÚPADKU

Jedním z hodně inspirativních bodů mé návštěvy v Provence byla prohlídka římského divadla v Orange a zejména návštěva amfiteátru v Arles. Obě stavby pocházejí z přelomu letopočtů a jsou projevem imperiální slávy antického Říma i jeho technologické vyspělosti. Aréna v Arles byla v těch dobách svědkem gladiátorských her, které byly původně jen způsobem, jak veřejně mučit otroky, kteří se pro pobavení diváků museli navzájem zabíjet ve zpravidla marné naději, že tak mohou dojít osvobození. Ale později se do těchto zábav nechali najímat i chudí občané, kteří byli ochotni riskovat život (ten většinou na účet dobré zábavy také položili), neboť věděli, že těch několik nejlepších se dočká obrovských poct, celospolečenské prestiže a tučných doživotních rent pro *vyvolené*.

Tyto zábavy, kdy se hlavním bodem představení stalo dávání všanc i těch nejceněnějších věcí, kterými lidská bytost disponuje, však byly již jen labutí písní a zrcadlem úpadku říše a vlastně i civilizace, v níž se odehrávaly. Za branami již čekali Langobardi, Gótové i další kmeny, kterým nahrávala i vyšší rychlost množení (Raději nechávám stranou otázku, nakolik tomu pomohla situace v říši, kde byly legitimizovány různé netradiční, více či méně kontraproduktivní, sexuální praktiky, takže

je provozoval mnohý společensky vážený měšťan.), a tak doplňovali stavy římské armády, čímž rychleji postupně infiltrovali. Mnozí z nich *se narodili již na území říše*, a to často i *ze smíšených manželství*. V klíčových okamžicích však pomáhali svým (na stranu barbarů se často stavěla i *nespokojená chudina*) a říše tak padla v zásadě zevnitř.

Roku 476 bylo sebevědomé impérium definitivně v troskách, neboť germánský žoldněř Odoaker, velitel císařského vojska, sesadil posledního západoférického císaře (Byl jím Romulus Augustus, tehdy ještě chlapec.) v Ravenně. Navzdory obrovské technologické převaze antická civilizace podlehla *primitivnějším, avšak výrazně semknutějším kmenům*.

I dnes se ideály antického Říma vracejí. Novodobé gladiátorské hry jsou toho důkazem. Dává-li dnes někdo kvůli zviditelnění všanc svoji sexualitu, dají jiní v nejbližších letech všanc i svůj život. A branami říše zatím zvolna procházejí *primitivnější, avšak výrazně semknutější kmeny*. A ty kmeny už štípou. V New Yorku, Madridu, Londýně. Jejich lidé (mnohdy nevědomky) *pracují* na opakování roku 476.

Moderátorka Big Brothera *Lejla Abbásová* chytila velmi zajímavý džob...

Jan Hoffmann, převzato z www.natia.cz

“Reality show” a váš názor

Na televizích Nova a Prima se již několik týdnů vysílá “reality show”. Jde o pořady, které velmi chytrým způsobem rozkládají morálku naší společnosti. Lidé, z velké části padlé morálky, v extrémní situaci prezentují svoje hříšné jednání, což je však představováno jako společenská norma chování hodná obdivu dětí a mládeže. (Sbíráni autogramů od účastníků reality show apod.)

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání udělila těmto televizím několikmilionové pokuty (nejvyšší v její historii) za vysílání mimo noční vysílací čas, ohrožující zdravý vývoj dětí a mládeže. Televizní společnosti se zřejmě odvolají k soudu s nadějí, že vyhrají spor a dosáhnou významného precedentu. Zákon je totiž obecný a “neví se”, zda soulož v přímém televizním přenosu skutečně ohrožuje vývoj dětí a mládeže. I “odborníci” se v této otázce žel neshodují.

Nemůže-li se Rada opřít dosti pevně o zákon, který by měl být hlavní pákou vytváření celospolečenské atmosféry, je třeba využít jiných možností.

Jednou z možností je psát dopisy Radě, které na ni vytvoří určitý tlak, nebo v lepším případě, jí budou argumentem a potažmo i oporou v plnění jejich povinností. (Dopisům diváků je přikládána velká váha.) Lze krátce a výstižně protestovat proti kažení především dětí a mládeže naší společnosti se jménem, adresou a podpisem.

Adresa Rady: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Krátká 10, 100 00 Praha 10**

PROČ JSEM PROTI EUTANÁZII

Beztrestné zabíjení nevyléčitelně nemocných?

Ministerstvo spravedlnosti předložilo Poslanecké sněmovně návrh novely Trestního zákoníku, který obsahoval ustanovení umožňující faktickou beztrestnost eutanázie. Zabití pacienta ze soucitu a na jeho žádost by bylo možno potrestat odnětím svobody v rozpětí 0 až 6 let. Co to znamená? Praktickou beztrestnost eutanázie! Navíc bez řádné procesní kontroly, která je mimochodem v těch několika málo zemích, které eutanázii povolily, velmi přísná. Ústavně právní výbor navrhl toto ustanovení vypustit. Přesto nebylo vyhráno. Vypadalo to, že až další jednání a hlasování ve Sněmovně ukáží, jak celá záležitost dopadne. Ministerstvo nakonec problematický paragraf vypustilo. Proč? Lidovější poslanci jednoznačně řekli, že v opačném případě budou hlasovat proti celému vládnímu návrhu trestního zákoníku. A to unionistům ani sociálním demokratům za to nestálo.

Kultura smrti

Všude okolo nás vidíme stále sílící útoky proti životu. A to především v těch fázích, kdy je život nejbezbrannější a manipulovatelný – v počátcích lidské existence, u ještě nenarozeného člověka, a pak na konci života, u starých a nemocných lidí. Potraty a eutanázie jsou velkým nebezpečím současné doby. Jako lékař si dovoluji krátké vysvětlení pojmu eutanázie. Eutanázie je definována jako jednání na žádost osoby, která trpí vážnou a nevyléčitelnou nemocí, s úmyslem způsobit této osobě smrt. Od této definice se mírně odlišuje popis tzv. pomoci při sebevraždě, jíž se rozumí poskytnutí prostředků na žádost osoby s jejichž pomocí si tato osoba způsobí smrt. Zvrácený princip aktivního jednání jednoho člověka, jehož konečným důsledkem je smrt jiného člověka, je ale u obou činností zachován.

Zastánci eutanázie argumentují ideály humanity. Chtějí prý pomoci od nesnesitelného utrpení nevyléčitelně nemocným. Rádoby vědecky a lidsky chtějí zdůvodnit a ospravedlnit svoje chování. Marně

– velmi zřetelně je za nimi cítit hledisko užitku, vnímání trpícího jako zbytečného, nevykonného, obtížného... Zastánci eutanázie se dokonce snaží dodat eutanázii punc dobrého a mravného konání. Nenechme se však mýlit! Jejich „odborné“ argumenty prohrávají jak na poli práva, tak na poli medicíny.

Nezabíješ!

Pomiňme ten nejdůležitější fakt, že eutanázie je jasným překročením Božího zákona, porušením 5. přikázání „Nezabíješ“. Z hlediska platného sekulárního práva je třeba upozornit na několik norem našeho právního řádu a mezinárodních smluv, jimiž jsme vázáni. Článek 6 Listiny základních práv a svobod, která je součástí našeho ústavního pořádku, ve svém odstavci 2 říká, že nikdo nesmí být zbaven života. Článek 2 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod zakazuje jakékoli zbavení života, pokud se tak neděje v zákonem vyjmenovaných skutečnostech (např. nezbytná obrana). Existuje také speciální Charta lidských práv a důstojnosti nevyléčitelně nemocných. Tato charta konstatuje: „Je nutno vidět, že přání zemřít vyjádřené nevyléčitelně nemocným nebo umírajícím nemůže být nikdy právním zajištěním k výkonu aktivit vedoucích ke způsobení smrti.“ Je potěšitelné, že stejný názor má i Evropský soud pro lidská práva, který v dubnu 2002 ve sporu Pre y vs. Spojené království konstatoval povinnost státu chránit život a odmítl právo jedince na smrt či pomoc při spáchání sebevraždy.

Oni nechtějí zemřít

Také na poli medicíny nemají argumenty pro eutanázii šanci. Z medicínského hlediska je hlavním důvodem pro umožnění eutanázie údajně neřešitelné tělesné utrpení nemocného. Současná moderní medicína má však k dispozici téměř neomezené možnosti a prostředky k utišení bolesti. Jde jen o to je využívat. Bohužel, odborná literatura udává, že až 85 % lidí s bolestmi je nedostatečně léčeno. Dalším uváděným důvodem je pak utrpení duševní – deprese, kdy člověk prodělává krizi ze ztráty smyslu života a opuštěnosti. To je však způsobeno především selháním sociálních vazeb mezi rodinnými příslušníky, mezi pacientem a ošetřující-

cím personálem, přerušením vazeb vybudovaných v době zaměstnání atd. V této souvislosti se někdy hovoří o tzv. sociální smrti. Sociálním umíráním se označují stavy, kdy člověk sice fyzicky žije, ale je vyvázan z důležitých interpersonálních vztahů.

Pokud tedy pacient fyzicky trpí, je to s velkou pravděpodobností selhání medicíny. Pokud trpí duševně ze ztráty sociálních vazeb, pak je to selhání i širšího okolí. Ono volání po smrti je tak spíše vyjádřením protestu proti nedostatečné či chybné péči než skutečnou vůlí zemřít.

Já říkám „Ne“!

Zajímavé jsou také postoje společnosti k eutanázii. Výzkumy veřejného mínění uvádějí, že

s eutanázií by souhlasilo 60 až 80 % respondentů. Ovšem ty samé výzkumy mezi těžce nemocnými lidmi ukazují, že těch, kteří by teoreticky byli ochotni požádat o eutanázii, je asi jen 20 %. To dokumentuje například i skutečnost, že výskyt sebevražd mezi onkologicky nemocnými pacienty v terminální předsmrtné fázi je výrazně nižší než mezi zdravou populací. Opět je zde jasně cítit již jednou zmiňovaná skutečnost: Na předčasné smrti starých a nemocných jedinců nemají ani tak zájem oni sami, jako spíše jejich okolí, zdravá a výkonná část společnosti. Ve světle všech těchto skutečností říkám eutanázii jasně NE!

MUDr. Josef Janeček
RC monitor 17/2005

TAJEMSTVÍ PROZŘETELNOSTI ...

Když nás staví před neřešitelné hádanky kámen, po kterém šlapeme, můžeme si troufnout chápat záměry Prozřetelnosti? Zdánlivě nesmyslný životní úděl může skrývat mistrovské dílo Boží moudrosti.

František Happich, ředitel známé psychiatrické léčebny ve městě Treysa v západním Německu, by mohl z vlastní zkušenosti referovat o různých podivuhodnostech, svědčících o Božím zásahu. Některé své zážitky publikoval v odborných časopisech. Mimořádně na něj zapůsobilo umírání a smrt Katky.

Katka byla pacientka, kterou řadil mezi nejhůře duševně postižené, jaké kdy poznal. Byla postižena vrozenou idiocíí. Nikdy se nenaučila jedinému slovu. Cívěla celé hodiny do prázdna a potom zase celé hodiny bez přestání sebou házela. Potravu hltila. Močila a kálela pod sebe, ať už byla no nebo den. Navečer vydala zvířecí skřek a spala. To byly veškeré životní projevy, které se u ní daly pozorovat po dobu asi dvaceti let. Nikdy ji nikdo nepřistihl, že by se zapojila nějakým způsobem do okolního dění, třeba jen na vteřinku.

Jednoho dne zavolal řediteli ústavu jeden z lékařů, uznávaný psychiatr, pracující jak u lůžka tak v decky: „Přijed rychle, Katka umírá.“ Když spolu vstoupili do pokoje umírající, nevěřili svým očím a uším. Od narození těžce idiotická Katka, která v životě nepronesla jediné slovo, zpívala sama sobě píseň smrti. Refrémem bylo: „Kde nalezne má duše svůj domov, svůj klid - svůj klid, klid, nebeský klid?“ Asi půl hodiny si Katka prozpěvovala. Její tvář, až dosud vždy tupá tvář těžkého idiota, byla oduševnělá a slavnostně prozářená. Když dozpívala, tiše zesnula.

Lékař, který Katku pitval, se stále užasle vracel ke svému nálezu: „Z hlediska medicíny stojím před dokonalou záhadou. Pokud by kdokoliv žádal, mohu na základě pitevního nálezu jednoznačně prokázat, že Katčina šedá kůra mozková byla úplně porušena. Chyběl anatomický podklad pro jakoukoli myšlenkovou činnost.“

Víme, před jakým osudem ochránila Prozřetelnost Katku touto idiocíí? Víme, jakým způsobem při umírání vyjasnil Bůh Katčino vědomí a utěšil její duši?

Je třeba se sklonit před nepoznatelným a velebit Všemohoucího.

výňatek z knížčky „Du gehst nicht allein“, Berchmans Egloff OFMCap., překlad Alexius P.

POKUSY NA LIDSKÝCH EMBRYÍCH

V říjnu na jednání poslanecké sněmovny poslanci značnou většinou propustili prvním čtením návrh zákona, který v naší zemi legalizuje pokusy na lidských embryích. Pokud by byl zákon schválen i ve třetím čtení a po té i Senátem, zařadili bychom se mezi země, kde lidský život je pouhou surovinou v rukách vyvolených.

V učení církve je na lidský život, a zvláště na život nevinného, vždy pohlíženo jako na nedotknutelné dobro, a to od samého početí po přirozenou smrt. Nedotknutelnost zde odráží nesmírnou hodnotu, kterou má každý lidský jedinec v očích Božích. Člověk jako jediné stvoření z celého vesmíru byl stvořen výhradně pro Boha. Pouze jemu patří, a proto pouze On má právo rozhodnout o životě s smrtí. Nedotknutelnost nám připomíná, že pravou hodnotu člověka nelze měřit pouze jeho výkonností, ale že i lidé postižení a nedokonalí mají v naší společnosti své nezastupitelné místo. Tuto pravdu o člověku však dnešní doba slyšet nechce, a to z jediného důvodu: ukazuje nám to hranice naší svévole a jítí to naší pýchy.

Zatím co kdysi bylo každé dítě darem Božím, dnes se pohled posunul. Nejdříve se z dítěte stal protivník, se kterým bych se musel dělit o své požitky, a proto se zavedla a uzákonila kategorie „nechtěných“, které z různých důvodů usmrcujeme při potratu. Po té jsme si uzurpovali právo rozhodovat, kdo smí žít. Stanovili jsme kritéria, a pokud je některé dítě v lůně matky nesplňovalo, usmrtili jsme jej. Vznešeně tomu říkáme prenatalní diagnostika a v praxi si mnoha slovy omlouváme svoje sobectví, svůj strach druhému sloužit. Zapomněli jsme tisíciletou moudrost, že zde na zemi jsme proto, abychom se naučili skrze službu druhé milovat, a tak mohli přijít do nebe. Dnes je hlavním cílem - užít si, co to dá. Užít si a potom shořet.

S technikami umělého oplození se ale i náš pohled opět posunul. Dítě už není ani dar. I když jsme postižené děti odmítali, jako nežádoucí dárky, pořád jsme je vnímali jako bytosti stejné hodnoty. Od doby, kdy už na děti nečekáme, ale vyrábíme si

je na petriho miskách, se na ně nedíváme jako na rovnocenné. Už je to výsledek našeho umu, předmět našeho obchodu. A proto je stále mohutněji slyšet hlas, že každý má na dítě nárok – manželé, svobodní, homosexuálové i důchodci. Cena za jeho výrobení se pohybuje kolem 90. tisíc a jsou v tom započítány i nepovedené „zmetky“, které si zákazník nezaplátil. Dítě už není dítětem. Je to objednávka, na kterou mám nárok, kde již dnes mohu specifikovat pohlaví a zítra barvu očí a předpokládané vlohy. Čas ukáže, zda tyto děti plní roli domácích psíků nebo rovnocenných bytostí.

A čas pokročil. Dnes se rozhoduje, zda tyto naše potomky degradujeme na kus masa bez jakékoli identity, dokud jsou v embryonálním stavu. Už to není člověk, už se nemluví ani o lidském embryu, ale pouze o anonymních embryonálních liniích, o anonymním materiálu, který jsme odlidštili, a proto si s ním můžeme dělat, co chceme. Toto odlidštění začalo, když jsme při umělém oplození oddělili pohlavní život od plazení a dnešní požadavky všehoschopných ambiciózních vědců ženoucích se za prvenstvím jsou toho pouze logickým důsledkem. Dnes se mluví o využití pouze „nadbytečných“ embryí a zítra se pravidla opět rozvolní. Stále se slibuje využití embryí k léčení ale i přes investované miliardy jsou výsledky už řadu let nulové.

Zanedlouho se asi posuneme ke šlechtění lidí. Už lidí množíme jako dobytek, už vybíráme pohlaví, tak proč bychom neměli lidem dávat ty nejlepší vlastnosti. A jací to budou lidé? Už to nebudou domácí mazlíčci jako při umělém oplození. Budou to lidé, jejichž osud předem určíme a kteří nám de facto budou sloužit. V dobách údajného „středověkého temna“ byl každý člověk Božím dítětem, zítra budeme mít dokonalé otroky novověku.

V prohlášení našich biskupů k otázce pokusů na lidských embryích slyšíme varování, že věda může být zdrojem požehnání nebo zkázy. My dnes stojíme před rozhodnutím, zda se vydat hlouběji na cestě zla. Pokud budeme mlčet, tak se na tuto

cestu vydáme. Pokud budeme společně volat, a to především k Bohu, aby nám odpustil a nenechal nás naši svévůli, pokud budeme volat k politikům prostřednictvím dopisů či osobních kontaktů, můžeme vývoj zvrátit. Budeme-li mlčet, budeme-li lhosit, zahyneme.

Jiří Karas, poslanec za KDU-ČSL

Poznámka redakce:

- *projednávání zákona o pokusech na lidských embryích bude pokračovat v lednu a v únoru.*
- *protestní petici, kterou Hnutí Pro život ČR doručilo do parlamentu podepsalo přes 50 tisíc lidí.*

Duchovně vychladlí, zbavení touhy po Bohu, žijeme smutní a často opuštěni. Před svátky se musíme vchopit a dát do pořádku svůj život. Betlémelem svých srdcí máme připravit tak, aby v něm bylo místo pro Boha, aby se naše srdce duchovně obnovilo.

Každý hřích nás vzdaluje od Pána Boha. Každý hřích zraňuje náš vztah s Bohem i s lidmi. Vede nás do samoty.

A samota...?

Když slunce zapadá a končí se den, na nádraží se začínají stahovat bezdomovci. Jdou tam spát, protože vlastní domov nemají. Spí přitisknutí k odpadkovému koši, na nástupišti, na lavičce...

Bezdomovství je hrozné. Copak bezdomovci opravdu nemají domov?

Jedni utekli sami, jiní byli z domu vyhozeni. Jedno je spojuje: měli domov, ale žili tak, že cestu domů zpět už nenašli.

Avšak existuje ještě horší bezdomovství – bezdomovství věčné.

V domu Otce je mnoho příbytků. Pán tam připravil obydlí i pro Tebe. A proto žij tak, aby ses do domu Otce vrátil. Rozhoduj se takovým způsobem, abys nakonec přišel do svého obydlí postaveného nikoli lidskou rukou. Žij tak, abys nezůstal navěky bez domova. Protože tento stesk a samotu se nedá vydržet – to je peklo.

Řekneš mi, to peklo se již začalo. V bezesnou noc, v okamžicích opuštěnosti, se probouzejí uspané hříchy, přicházejí špatné skutky. Chtěl by

ses od nich osvobodit a zapomenou na ně, chtěl bys aby nebyly. Jak to udělat?

***

Na nádražním nástupišti ke mně přistoupil mladý člověk, podle vzhledu byl velmi zanedbaný.

„Prosím vás, mohl byste mi dát pár korun na čaj?“

„Jak dlouho už jsi mimo domov?“

„Půl roku.“

„Máš doma někoho?“

„Jen otce, protože máma zemřela před dvěma roky. Jak moc se mi stýská... Kdybyste věděl jak moc je mi smutno po domově!“

„Tak proč se domů nevrátíš?“

„Bojím se. Bojím se, co řekne otec.“

Po chvíli mladík ztišeným hlasem dodal: „Snad na Vánoce, protože tehdy bude otec lepší...“

***

Bůh Otec je vždy dobrý. Když si ve zpovědnici klekneš a vyznáš: Otče, zhřešil jsem...

Zpověď je setkáním s Otcem, který miluje – miluje Tebe.

Dovol, aby Tě Bůh miloval. Dovol mu, aby Tě objal. Potom vstaň a snaž se nehrěšit...

K. P.

TEST

Bylo to vloni, když v Brně nešťastnou náhodou skončil pod elektrickou mladý student. Na jeho pohřbu v Tišnově byli také přátelé rodičů tragicky zahynulého mladíka z vedlejší farnosti. Oba mají akademický titul. od ostatních lidí ve farnosti se neliší jen tímto titulem, ale i tím, že nemají jen jedináčka nebo páreček, jak je to dnes u nás převážně zvykem, ale mají čtyři krásné děti. Je pochopitelné, že už kvůli tomu slyšeli nejednu poznámku. A že nějakou poznámku už slyšeli i jejich děti, to jim bylo víc než jasné. Jednou po večeri říká mladý táta: „Ženo, co kdybychom udělali s našimi dětmi psychotest? Aspoň při tom uvidíme, jaký mají vztah k naší nejmladší, která ještě nemá ani rok.“ Manželka souhlasila, mohlo se začít. Zavolali z dětského pokoje nejstaršího, Jeníka, který bude mít dvanáct let a podívají mu: „Honzo, co bys na to řekl, kdybychom dali naši malou Karličku těm Tišnovským. Víš, co je potkalo, jaký mají zámutek.“ Jeník vytřeštil oči na rodiče, začal se úplně třást a vypravil ze sebe: „To snad nemyslíte vážně!“ A bezmocný pláč lomcoval celou jeho postavou. „Tak už neplač, my jsme si mysleli, že budeš rád, že tě ta malá nebude rušit, když píšeš úlohy a když se učíš. Jdi teď do ložnice, ať tě Ferda a Danielka nevidí ubrečeného.“ Když odešel Jeník z obývacího, zavolali si Danielku a řekli jí totéž, že by dali malou z domu. Ale ta nechtěla o ničem podobném ani slyšet. „Kluci jsou dva a já mám konečně sestřičku, a to bych byla doma sama, když oni jdou hrát fotbal!“ I její oči byly plné slziček nad tím, že by byla možná taková nespravedlnost. „No, tak už neplač, aby se ti kluci nesmáli, kdyby tě uviděli. Běž zatím chvíli do kuchyně.“ A přišel na řadu třetí, Ferda, sice ještě prvňáček, ale i ve třídě je „číslo“. Když mu vysvětlili, oč by mělo jít, že by těm rodičům, co ztratil svého syna, v jejich zármutku pomohlo, kdyby měli jejich malou Karolínku, že by tolik nemysleli na svou bolest a dřív by zapomněli, Ferda po krátké chvíli přemýšlení řekl: „Tak dobrá, souhlasím, dáme jim naši malou, ale ne napořád! Oni mohou mít ještě miminko! No a až budou mít svoje maličké, tak nám zase naši Karličku vrátí. Jenom tak, jinak to neberu!“ Když propustili Ferdu, podívali se manželé na sebe a otec řekl: „Mámo, nečekal jsem, že ten nás „psychotest“ tak vyjde, že to děcka vyhrají na celé čáře!“

Když mi to nedávno maminka vyprávěla, řekl jsem jí: „Nevyhrála to jen děcka, vyhráli jste i vy s takovými dětmi! A vůbec nevadí, že spousta lidí toto vaše štěstí, tuto výhru nepochopí!“

*Z deníku Otce Jana
Topečnicka*

Krása osobnosti vynikla v jej veľkodušnosti

„Vydala som sa sotva sedemnástročná,“ hovorí matka Zita. „Nemala som ešte dvadsať, už som mala roboty neúrekom okolo detí a domácnosti. Muž si našiel druhú. Iba od jeho kamarátov som sa dozvedela, že čaká s ňou dieťa. Pre mňa to bol strašný úder. Bezmála som si zúfala. Pomaly som sa uspokojila a v tvrdej práci som sa snažila zabudnúť na všetko. Moja rana sa znova rozjatrila, keď som sa dozvedela, že žena, s ktorou mal môj manžel dieťa je neporiadna príživníčka. Vôbec nepracovala, dala sa vydržiať. Navyše bola ešte chorá na pľúca. Narodilo sa jej dievčatko. Vtedy som videla svojho manžela plakať. So slzami v očiach ma prosil o odpustenie. Čo som mala robiť? Išla som sa na maličkú Katku pozrieť. Dieťa bolo v dezolátnom stave. Doniesla som mu šatôčky. Dieťa malo asi pol roka, keď matku vzali do žalára. Dali ho do opatery starej matke. Jedného dňa som sa vybrala a dievčatko som doniesla domov. Položila som ho na posteľ a povedala som: Tak chlapi, toto je naša Katka. Chlapi ju prijali s radosťou. Manželovi som len tak mimochodom povedala: Ak nemá matku, tak nech má aspoň otca. Katka sa stala našim plnoprávnym členom rodiny. Raz som prala a ktosi mi zakľopal na okno a povedal: Zita, manžela ti zasypalo a je v nemocnici. Keď som prišla za ním, ešte mi stačil povedať: Zitka, odpusť mi všetko. Čo si ty urobila, máloktorá žena by to dokázala. Ďakujem ti. Po týchto slovách skonali. Ja som sa trápila so štyrmi deťmi. Teraz sú už všetci zamestnaní. A Katka? Má veľmi dobrého manžela, tri deti a auto. Často ma navštevujú.“

z Ludovej čítanky na nedele a sviatky

KURZY POŘÁDANÉ CENTREM NADĚJE A POMOCI

Povídání o manželství (pro snoubence a novomanžele)

Před tak důležitým životním krokem, jako je uzavření manželství, je důležité se dozvědět, co snoubence čeká, jaká úskalí, povinnosti, ale i radosti mohou z tohoto kroku plynout. Ve čtyřech setkání se snoubenci dozví o významu manželství i v dnešní době, co přináší i co bere. Seznámí se s rozdíly mezi mužem a ženou, jak po stránce psychické, tak po sexuální. Povzbudí se, že konflikty se dají řešit i jinou cestou než rozvodem. Páry se motivují k otevřenosti vůči životu i k celoživotní věrnosti. Mladým novomanželům tato setkání pomáhají řešit možné potíže, které se již objevily, a především problémům předcházet. Nejde jen o důležité informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry.

Když končí mateřská dovolená (pro ženy, které hledají zaměstnání)

Setkání probíhají každý pátek dopoledne. Ženy se zde dozví, jak pěstovat zdravé sebevědomí, jak komunikovat, jaké jsou prohršky vůči image, jak se orientovat na trhu práce a mnoho dalších důležitých informací. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními. Absolventky celého cyklu setkání obdrží osvědčení.

Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně *Centra naděje a pomoci* na Hybešově 40, Brno. Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap, www.cenap.cz.

Přihlášky je možné si stáhnout z internetu, vyzvednout osobně nebo je na požádání pošleme poštou.

Aj taký bol Štedrý večer

Ludia zavše zažívajú udalosti, na ktoré sa nezabúda, lebo sú ako zemetrasenie duše i srdca. Osobitne citlivo pôsobia najmä vtedy, keď sa viažu na kresťanské sviatky. Na dramatické chvíle prežívate vo vianočnom čase v rokoch totality naisto nezabudli ani sestry Svätého kríža, vincentky a uršulínky, či civilné osoby, čo v päťdesiatych rokoch pričinením všemocnej strany museli stráviť Vianoce v pardubickej väznici.

Dozorcovia mali na Štedrý deň už od rána osobitne planú vôľu. Možno aj preto, že už bola zima, ale iba taká bez poézie, všade plieskanica a blata po kolená. Väzenský veliteľ a jeho služobníci sa práve v tento čas schystali vymyslieť niečo, čo by obyvateľom väznice najväčšími spríkrilo najradostnejší deň v roku. A veru aj vymysleli... Sestričky nesmeli mať z toho dňa nič, bohchráň sa zísť a nebudaj sa spoločne modliť či pripomenúť si vznešené tajomstvo Kristovho narodenia. Obeťou totalitnej svojvôle boli vtedy nielen križiачky a vincentky, ale aj boromejky a uršulínky, ba aj iné rehoľníčky, čo u nás pôsobili. V jednej väzenskej cele ich bolo dokonca až tridsať.

Predstavenou tejto skupiny väzenkýň bola Žofia Langerová, rehoľným menom matka Bohumila, erudovaná osoba s hlbokým duchovným profilom. Sestry práve v tento deň dostali nepochopiteľný a naskrze nezmyselný rozkaz, aby sa presťahovali do inej cely. Zároveň vraj musia z tridsiatich slamičiek vyprázdniť starú slamu a naplniť ju novou, „čerstvou“, v skutočnosti však stuchnutou a plesnivou. Všetko bolo treba urobiť hneď a poprenášať na určené miesto.

Keď sa to dozvedeli spoluväzenkyne, civilné ženy, na ktoré sa rozkaz nevzťahoval, zaraz sa rozhodli: „Pôjdeme im pomôcť, samy si neporadia!”

Táto pomoc by sa sestrám zišla, vrchnosť to však nedovolila. Podľa rozkazu sestry musia všetko poprenášať na vlastných chrbtoch. No ani to mučiteľom nestačilo. Väzenkyne museli nielen ponaplniť slamičky, ale celú vybieliť vápnom,

črepinami z rozbitej fľašky zoškriabať z podlahy odpad, čo ostal po vybielení stien i stropu a všetko vymývať. Spoluväzenkyne vtedy útrpne poznamenali:

„Sestry to nezvládnú, je to nadľudská práca. Iba ak by sa stal zázrak...” Veliteľ ani dozorcovia neverili, že by sestry dokázali rozkaz splniť, preto do zoznamov úloh, ktoré sa mali vykonať, zaknihovali nezvyčajnú poznámku: „Prevedenie nemožné!” Rozkazy vo väzeniach však bolo treba plniť. Ako na výstrahu sa ozýval po chodbe patetický hlas:

„Když to neuděláte, budete mít zákaz návštěv, dopisů a jiných výhod!” Sestry dobre pochopili, čo značila táto viackrát opakovaná hrozba. Ako a čo robili v ten deň, nedalo sa vedieť. Iba sa predpokladalo, že sa naisto budú usilovať vykonať, čo je v ich silách.

Spoluväzenkyne z cieľ po celý deň sledovali, ako sestričky zvládajú úporný boj s časom a premýšľajú o tom, čo by sa asi stalo, keby nedokázali splniť rozkaz. Od veliteľa by mohli očakávať iba krik, prúdy vyhrážok a kliatby.

Pred večerom, keď sa stmievalo, ozval sa zvoľavací signál na nástup a prehliadku. K chodbe, kde mali sestry celu, blížil sa hlavný dozorca s arogantným výrazom tváre a s bičikom v ruke. Tým si švihal po vyleštených čižmách. Mal to byť jeden z prejavov jeho moci nad ostatnými, jednoducho akýsi symbol nadradenosti. Aspoň on si to tak o sebe myslel. Nešiel sám, ale viedol si so sebou strážneho psa trénovaného odborníkmi. Veď čo, ak by sa sestry nebudaj vzopreli a použili proti nemu násilie?! To zvieratá s ostrými rezákmi by ho naisto ubránilo!

Po ceste k ubikácii sestier si veliteľ už chystal výčitky, chcel vychrliť ohnivú lávu slov za nesplnený rozkaz. Prudko otvoril dvere a tu divdivíci. Cela bola vymalovaná, dobiela natretá vápnom, slamičky plné a narovnané, na nich deky zložené ako háčky papiera. Aj podlaha bola čistá. Všetko bolo uložené na mieste, ako prikazoval väzenský poriadok.

„To nie je možné!” šepkalo sa na chodbe. Neozýval sa veliteľov krik, ba ani jeho zvýšený hlas. Len to si nevedel nikto vysvetliť, prečo nečut hlásenie.

Keď sa jedna z väzenkýň z náprotivnej strany cely bližšie pozrela, naskytol sa jej nezvyčajný obraz: sestričky klačali pri posteliach, všetky do jednej, a nehýbali sa. Veliteľ pri pohľade na nehybné postavy strpol, naskrze nevedel prísť k slovu, lebo sestry splnili nespĺniteľný rozkaz. Bez pohnutia stál na mieste, ako by mu vyrazilo dych. Taký obraz sa mu dovtedy pri jeho službe nevyskytol. Nakoniec predsa len zručol:

„Kďopak bude hlásiť, ženský?“ Veliteľ nepočul odpoveď, darmo na ňu netrpezlivo čakal. Preto zopakoval otázku, vlastne zreval:

„Tak ženský, kdo bude hlásiť?“

Ale znova nič, iba po tretej výzve, čo zaznela s prekypujúcim hnevom, zdvihla sa z podlahy jedna postava. Bola to matka Bohumila. Veliteľ sa na ňu osopil:

„Proč jste nehlásila, vy ženská jedna nedisciplinovaná! Co si o sobě myslíte?“

Nato matka Bohumila s Božím pokojom v tvári dôstojne ako predstavená sestier odvetila:

„Pane veliteli, my jsme teď sloužili většímu Pánu, než jste vy. Dnes je Svatá noc a lidé na celém světě si přejí pozeňnané svátky pokoje a lásky. I my vám přejeme pokoj srdce, abyste zažil opravdové štěstí během svátků vánočních, štěstí, které dává jenom narozený Kristus. Vzpomeňte si na tisíce dětí, kterým jste vzali maminky!“

Po týchto slovách nasledovalo hlásenie o počte žien na ubytovni. Potom sa zo zeme zdvihli všetky sestry a čakali na ortiel, ktorý si mali hneď vypočuť. Bola to pamätná chvíľa, kto ju vtedy zažil, museli mu zvlhnúť oči od dojatia. Razom všetko utíchlo, dokonca i veliteľ. Napokon sa nadýchol a z celej sily zručol. Nie však na sestry, ale na psa: „Sežer ty ženský!“

Zviera akoby rozkaz nepočulo, skôr však vycítilo nezvyčajnosť toho, čo sa práve deje, lebo na slová ohromeného veliteľa nereagovalo. Iba sa položilo k jeho nohám a bolo na ňom vidno, že nemá chuť plniť jeho vôľu. Udivený či skôr zhrozený veliteľ vytiahol psa na chodbu a vrátil sa k sestrám.

Vtedy jedna z väzenkýň pristúpila ku psovi a dodávajúc si odvahu, dotkla sa ho i pohľadzala rukou, čo zvieraťa majú zvyčajne rady. Pes naozaj skrotol, ale pri dotyku zacítila, že sa chveje a je

zmätený. Nečudo, zviera naisto takúto chvíľu ešte nezažilo.

Hnevom ovládnutý veliteľ nemohol znieť, že na tohto dobre cvičeného psa má ktosi väčší vplyv ako on. I vypúľil na zviera svoje hrozivé oči, v ruke silnejšie stisol bičik a chcel psa prudko šľahnúť. Ale naskutku cúvol, lebo pes naň vyceril hrozivé zuby a zaujal útočný postoj, ktorý veliteľ poznal. Dobre vedel aj to, že by stačil iba jeden zbytočný pohyb a pes by sa naň istotne vrhol. Pokúsil sa teda psa uchlácholiť, ako sa to robievalo s rozžúreným zvieraťom.

„Neslýchané, neveriteľné...“ viseli slová na ústach všetkých, čo to videli i prežívali. Na vlastné oči sa presvedčili, že veliteľ prehral na celej čiare. Hlavný strážca poriadku vo väznici stratil čas, čosi mu nedovoľovalo prísť k slovu. Mohol iba uvažovať o tom, prečo zviera odmietlo poslúchať a ako sa stalo, že práve v ten deň sestry splnili to, čo bolo zaknihované ako „nesplniteľné“.

Aj sestry schúľené i skrehnuté od zimy pod tenkou prikrývkou vo väzenských celách sa zamýšľali nad tým, čo sa odohralo. Pritom zacítili, že ich ovanulo nesmierne príjemné, akoby betlehemské teplo. Bol to pozdrav, ktorý im poslali v tú svätú noc samotné nebesia.

*Na základe rozprávania osobného zážitku
pani Heleny Kordovej-Wildeovej
spracoval ANTON HABOVŠTIAK*

Tiší

Jiří Vícha

Jen strom je tichý
a beránek
a Slovo

Jsou stromy proto,
že jsou ohně?

beránci proto,
že jsou vrazi?

Jsou slova proto,
že jsou němí?

Jsou verše
psané pro mlčení?

Drahe děti,

co dělá maminka nebo tatínek, když dítě je pilné, hodné na druhé děti, nikomu neublíží a snaží se pomáhat druhým, i doma pomáhá mamince a vůbec, když udělá něco pěkného? Mají z toho radost, dítě pochválí nebo mu dají nějakou odměnu. I ono z toho má radost.

Ale co udělají, když malé dítě neposlechne a leze na okno, ze kterého by mohlo spadnout, nebo chce bez rozhlížení běžet přes ulici, kterou jezdí auta, nebo když je líné a nepořádné, když je vztekale a zlé na druhé děti? Mohou je za to pochválit nebo odměnit? Jistě ne. Napomenou je, a když to nepomáhá, tak je i potrestají.

Proč to dělají? Protože své děti mají rádi. I když je někdy musí potrestat. I ten trest je z lásky. Z lásky

k tomu dítěti, aby z něho nevyrostl člověk, který by byl zlý a nešťastný a kterého by nikdo neměl rád. A z lásky i k druhým. Vždyť jak by to vypadalo v rodině, kdyby všichni byli na sebe zlí a jeden druhému by ubližoval?

Pán Bůh nás všechny má nesmírně rád jako své milované děti. Chce, abychom byli šťastní. V tomto životě zde i jednou věčně v nebeské radosti.

Ví nejlépe, co je k tomu třeba. Říká nám to ve svých přikázáních. Těmi nám ukazuje cestu k opravdové radosti a štěstí.

Když je člověk zachovává, vidí, jak je to krásné, a to

i v těžkých chvílích, a nevyměnil by to za nic na světě.

A čeká ho nejkrásnější odměna ve věčné radosti. Pán

Ježíš nám říká, že ani pohárek vody, podaný žiznivému, ne-

zůstane bez překrásné odměny v nebi.

Ale co ten, kdo Boží přikázání neposlouchá, protože ho něco láká ke hříchu?

Podobá se nero-

zumnému, neposlušnému malému klukovi, který

neopatrně běží přes ulici, protože vidí nějakou lákavou hračku, anebo který si přes maminčin zákaz

hraje s nějakým ostrým nástrojem, až si pořezá ruku nebo vypíchne oko.

Pán Bůh si přeje, aby se takový člověk polepšil, aby li-

toval, co udělal špatného, a rád mu odpustí, zvláště ve svátosti smíření. Jako maminka, která odpustí dítěti, které provedlo nějaké darebáctví, ale lituje toho, chce se polepšit a prosí za odpuštění.

Ale když si člověk nedá a nedá říci, když dělá těžké hříchy a nechce se polepšit a prosit Pána Boha za odpuštění, a tak v tom zatvrzele zůstává až do smrti, čeká ho to, do čeho se vrhal, když Pána Boha neposlouchal: věčné zavržení, nejhroznější neštěstí.

Kdyby se byl obrátil k Pánu Bohu, ten by ho byl jistě

zachránil. Víte, jak Pán Ježíš tak rád odpouští hříšníkům, kteří toužili po odpuštění. Ale když hříšník nechce a nechce, Pán Bůh ho nenutí.

Někdy se stane, že dobrý člověk trpí a některému zlému se vede dobře. Ale pravou radost a pokoj v srdci ten zlý nemá. A Pán Bůh nemusí pospíchat s odměnou nebo trestem, vždyť nás stvořil

Běžet přes ulici bez rozhlížení?

GABRIELA
CHLUPOVÁ

pro věčný život. Tam dává nejkrásnější odměnu. Říká nám: „Jestliže spolu s Kristem trpíme, bude-me spolu s ním i oslaveni.“ A tam čeká spravedlivý trest ty, kteří jsou zlí a spoléhají na to, že se jim na tomto světě nic nestane.

Nikdo také nemůže spoléhat, že má dost času na polepšení někdy později. Vždyť neví, jestli neze-mře nečekaně, třeba při havárii na

silnici nebo jiném nešťes-tí. Proto nám Pán Ježíš říká: „Budte připrave-ni, nevíte dne ani ho-diny.“

Pán Ježíš nám o tom všem říká, protože chce, abychom přišli do věčné radosti. Proto mluví i o nebez-pečí zavržení. Je to varování, jako když dopravní značky u silnice varují před nebezpečím havárie. Jsou tam proto, aby k havá-riím nedocházelo.

K tomu, abychom byli stále připraveni, abychom měli v duši překrásné Kristovo světlo lásky k Bo-hu i k lidem, aby-chom byli jako ty moudré panny,

kteřé s hořícími lampami vešly k Boží svateb-ní hostině, je po Pánu Bohu největší naší pomocnicí Panna Maria. Kdo se k ní obrátí, najde cestu k Božímu odpuštění. Proto je nazývá-na „Útočiště hříšníků“ a „Matka milosrdenství“. A najde cestu k věčné radosti v nebesích. Proto Pannu Marii také nazýváme „Brána nebeská“.

Radostnou dobu adventní, krásné Vánoce s Pá-nem Ježíšem, Pannou Marií a svatým Josefem a nejvzácnější dary, které Bůh vkládá do srdcí,

Vám všem přeje a vyprošuje

Váš P. Bohumil Kolář

Ovečka

Jedna ovečka dostala hloupý nápad: „Proč bych měla pořád poslouchat pastýře a nechat se honit tam, kam se mu zamane? Já sama se o sebe umím postarat mnohem lépe.“ Nenápadně se oddělila od stáda a zmizela v lese.

Tam potkala vlka. Líbezně se na ni usmíval a nabídnul jí kamarádkou pomoc. „Zavedu tě na nej-llepší pastviny,“ sliboval, „já sám sice trávu nejím, ale dobrou trávu poznám a budu mít radost, když ti budu nějak užitečný.“ Ovečka vděčně a s důvěrou přijala vlkovou nabídku. Hned se s ním vydala na cestu. Ani ji nenapadlo čekat od vlka nějakou zradu.

Zničehonic do ní vlk hrubě strčil a shodil ji do propasti. „Hezky se tam pas a krm,“ řekl vyděšené ovečce a už se při tom neusmíval, ale zlověstně se šklebil, „až budu mít hlad, přijdu si pro tebe. Už se těším, jak si pochutnám.“

Mezitím pastýř zjistil, že mu jedna ovečka schází, a hned se ji vydal hledat. Pozorně naslouchal, zda uslyší její hlas volající o pomoc – a skutečně, po chvíli hledání rozvíbrovalo jeho ušní bubínky nešťastné a zoufalé bečení. Vytáhl ji z propasti, ale oveč-ka se zdráhala vrátit se s ním ke stádu: „Co tomu řeknou holky? Já se tak strašně stydím!“

Pastýř na to naříkání nedbal, naložil si ovečku na záda a odnesl ji zpět k ostatním. Přivítal je obrovský jásos celého stáda: „To je paráda, že se ti nic zlého nestalo! My jsme se o tebe tolik bály! Nezlob se, že jsme si tě tak málo všímaly! Pojd', ukážeme ti tu nejlepší pastvu!“ „Díky, holky,“ překvapeně odpovídala nalezená ovečka, „já vám za to povím něco o tom, že vlkům se nedá věřit, ani když se usmívají a nabízejí kamarádství.“

Od toho dne všechny ovečky docela přešla touha po samostatnosti a falešné svobodě.

P. Václav Trmáč

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

O Božím zásahu se těžko píše jako o nějaké jednotlivé akci, protože si myslím, že Pán Bůh ten můj život řídí ve dnech radostných i v čase trápení. Vše má svůj význam pro mne, i když člověk nemusí hned pochopit, proč se to stává, co ho v životě potká. Člověk se má umět radovat i z mála. A vidím (čtu) ve Vaší Immaculatě poděkování lidí Matce Boží i Pánu Bohu za takové obyčejné věci, které jim udělaly velkou radost a možná byly impulsem k vřelejší víře nebo k obrácení.

Já jsem byl hrozný alkoholik. Před dvaceti lety mne Pán (jak věřím na přímluvy Bohorodičky) přivedl na léčení. Ani v léčebně jsem nemohl jasně pochopit, že už v životě se nesmím napít alkoholu, že jedině úplná abstinence je zárukou dalšího střízlivého života. Ale po opuštění léčebny jsem chodil do klubů abstinujících a tam potkal na léčení (novém) svého kamaráda z našeho prvního léčení. Řekl jsem si, že to paní psycholožce neudělám, abych sem přišel znovu, abych se neléčil dál. Vzpomněl jsem si, co nám říkala a jak nás vedla. Začal jsem se zajímat o malířství, chodil na výstavy a ve volném čase také na vycházky do přírody. Podařilo se mi závislost na alkoholu „zablokovat“, že i když vím, že ji mám, jednoduše alkohol nepiji. A jak jsem svrchu napsal jde mi to už dvacet let, díky Bohu a Bohorodičce.

To je tak o jednom Božím zásahu v mém životě, těch zásadních obrátů bylo samozřejmě víc a samozřejmě jsem také mnohokrát udělal nějaký ten „kopanec“ nebo kotrmelec, ne vše dobré.

František Racek

POŘEZANÁ DLAŇ

Nedávno jsem zase jednou dělal něco s nožem. Dárek pro mého čtyřletého syna potřeboval trošičku upravit. Jednalo se o CD, které ale z krabičky téměř nešlo vytáhnout, aniž by se přitom zlomilo. Pomoc snadná – ze čtyř háčků držících uprostřed CD jeden uřežu a bude to akorát.

Bylo. Jenomže jsem musel vyvinout trochu větší sílu, než jsem čekal, a špička nože prořízla dlaň levé ruky. Krve hodně, skutečná škoda celkem malá, nic vážného. Žena vyděšeně příběhla z vedlejšího pokoje: „Proč tolik nadáváš?“ Ukázalo se, že, aniž bych si to uvědomil, jsem křičel: „Ty blboune, jak jsi mohl udělat takovou hloupost?“ Jako bývalý skaut samozřejmě vím, že je nesmysl fezát nožem proti sobě, a moje vlastní neopatrnost mě urazila natolik, že jsem si z plných plic neslušně nadával, ačkoliv jsem jinak snad celkem zdvořilý člověk.

Později, při chvilce sebereflexe, zatímco mi žena obvazovala ruku, jsem přemýšlel, zda mi tato drobná příhoda neměla něco říci. Napadlo mě, jak asi budu jednou umírat. Viděl jsem v duchu sám sebe, jak sedím v hromadě pokrouceného plechu, pozoruji své tělo rozseknuté na dvě poloviny a v poslední jasné vteřině chápu, že tentokrát to už nerozchodím. Jako křesťan jsem si mnohokrát dával předsevzetí, že budu z tohoto světa odcházet s nějakou zbožnou myšlenkou, třeba „Pane, smiluj se!“ Teď se obávám, že to bude něco jiného, méně zbožného, třeba: „Ty blboune, proč jsi jel tak rychle?“

Poděkování

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za všechny milosti, kterými jsme byli obdarováni. Zvláště děkuji za dar uzdravení z těžké nemoci.

V listopadu 2003 u mě lékaři zjistili rakovinu uzlin, tzv. Hodgkinova nemoc. Měla jsem 25 let a tři malé děti ve věku 4, 2 roky a 8 měsíců. Na začátku své nemoci jsem se odevzdala do rukou Panny Marie a s Boží pomocí jsem vše dobře zvládala. Mohu potvrdit slova: *Kříž nesený s Pánem netíží, nebo Pán nenaloží těžší kříž, než jaký jsme schopni unést.*

Nyní děkuji Pánu Ježíši za tento kříž, za to, že mě k sobě přivedl blíž a duchovně mě pozvedl. Děkuji a prosím za ostatní pacienty, se kterými jsem se v nemocnici setkala, a také za vynikajícího lékaře Mudr. Krále v Brně Bohunicích, který mě léčil.

Prosím o Boží pomoc a ochranu a o mocnou přímluvu Pannu Marii při výchově dětí.

*Z celého srdce vděčná
Karolína Flekačová, Strání*

„Udělejte vše, co Vám nařídí.“ To jsou slova Panny Marie, zaznamenaná v Evangeliích a při přečtení těchto slov jsem si uvědomila, že bych měla veřejně Panně Marii poděkovat za všechny vyslyšené prosby, které jsem kdy k Panně Marii vznesla.

Prožila jsem jako dítě druhou svět. válku, frontu, která šla přes naši vesnici. Panna Maria nás vzala pod svou ochranu a všichni jsme ve zdraví přežili, i když nejednou nám hrozila záhuba.

Mám těžce nemocnou snachu, která se se svou nemocí potýká více než deset let. Vždy jsem prosila Bohorodičku, aby si alespoň své děti snacha vychovala a nyní už se má dočkat i prvního vnoučeka. Za všechny milosti Panně Marii ze srdce děkuji a prosím o zdraví pro celou svoji rodinu, zvláště

pro snachu a ještě nenarozeného vnoučeka, a také o dar Ducha Svatého a obrácení znovu na víru.

Vaše věrná čtenářka a citelka Panny Marie

Anna

Poděkování Panně Marii.

Dlouhý čas, počítáno na roky, jsem se Panně Marii vyhýbala i přesto, že jsem byla či snad ještě jsem její rytíř. Její osoba pro mne byla velmi těžká k pochopení. Návrat mi byl umožněn během mého třetího těhotenství, kdy jsem se k ní opět začala obracet, více méně ze strachu. Oproti předchozím dvěma dětem – synům, bylo třetí miminko v bříšku otočeno zadečkem a mě čekal přirozený porod. Věděla jsem, že je to tak dobře, ale přesto jsem měla veliký strach. Panna Maria mě ale přijala i s tímto strachem, odpustila mi mé dlouhé mlčení. Velmi jsem před porodem pocítovala její přímluvy i přímluvy mnoha přátel, kterým za ně také velmi děkuji. Radostný růženec se mi stal společníkem v probdělých nocích v nemocnici. Miminko však nakonec posunulo pod zadeček i nožičky, takže se nám muselo narodit císařským řezem. 6. 9. 2005 se nám narodila zdravá a nádherná dcera Jindra Tereza. Bohu díky za ni! A tobě Maria děkuji, jen ty víš, za co všechno.

Blanka Závorková z Opavy

Modlím se modlím, ale často si myslím, že jsou to prázdna slova a srdce je daleko.

Přesto se stal zázrak. Mám muže psychicky nemocného, který skočil z okna čtvrtého patra. A následky pádu k neuvěření - pouze 2x zlomená noha.

Chci moc poděkovat andělu strážnému a Panně Marii za ochranu jejího mateřského pláště.

Díky, díky Neposkvrněné!

Vděčná čtenářka Vašeho časopisu

Marie z Milevska

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za přímluvu za mé zdraví a zdárnou operaci. Děkuji nastotísíckrát a vyprošuji další ochranu celé mé rodině.

Marie z Hradecka

Chci tímto vyjádřit co nejsrdčejší poděkování Matce Boží, Panně Marii Neposkvrněné. Díky za uzdravení mého bratrance, který se před třemi lety uzdravil ze smrtelné nemoci a vím, že v rozhod-

jících chvílích, kdy jeho život „visel na vlásku“, byla v jeho přítomnosti zázračná medaílka.

Těsně před velikonoční vigilií Vzkříšení toho roku jsem se dověděl, že svůj nejkritičtější stav můj bratranec šťastně překonal. Bylo to pro mě znamení Božího zásahu a působení a odpověď na prosby, s nimiž se k Panně Marii obracela snad celá rodina. Jsem o to šťastnější, neboť jsme se právě vrátili z jeho svatby, na níž si vzal dívku, která při něm v těch těžkých chvílích stála a nepustila jej. Letos přijala svátost křtu a nyní oba započali nový společný život.

Buď Bohu čest a chvála na věky věků. Amen.

Rytíř Aleš, Uh. Brod

Chci veřejně poděkovat Matce Boží, Pánu Ježíši, andělu strážnému za Boží pomoc a ochranu pro mou dceru, která byla postavena tváří v tvář smrti a šťastně z ní vyvázla. Panno Maria, prosím Tě také za ni a jejího syna, aby našli v brzké době vhodné a trvalé zaměstnání.

S vřocími díky čtenářka Hajduchová

Moje maminka říkávala, že prosit o něco Pána Ježíše a Pannu Marii můžeme, ale poděkovat za vyslyšené prosby musíme, a to co nejdříve. Také já musím poděkovat.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, za narození zdravého vnoučka Jana, i za snachu Lídu, která porod ve zdraví přežila a je v pořádku. Zároveň prosím o další milosti.

B. Zavadilová

Panno Maria, plním svůj slib, který jsem Ti dala a děkuji Tobě a Tvému Synu Pánu Ježíši i všem svatým za svého manžela, který, postižený těžkou druhou mozkovou mrtvicí, se uzdravuje. Celé dny jsem se modlila a modlím ke všem svatým a nejvíce k Panně Marii, protože při všech svých útrapách, životních nesnázích a starostech mě Matka Boží vyslyšela a pomohla.

Děkuji nastotísíckrát a vyprošuji ochranu celé moje rodiny.

K. Gallusová, Opavsko

Svou vděčnost vyjadřují také: Jitka H. z Rožnova p. Radhoštěm, Zdeněk Petráň, Marie z jižních Čech, Milada Krejčířová, Marie Rezníčková, Zdeněk Petráň, Božena Švachová.

O modlitbu prosí: Jitka H., Zd. Petráň, Josef z Východní Moravy, Jindřich Zouhar.

z dopisů čtenářů

Milí bratři,

kolegyně mi dala k přečtení časopis č. 81. Jsem zrovna v bolavé životní situaci. Nemohu říci, že necítím Boží pomoc nebo podporu, ale báseň Paula Verlaina mi dodala mnoho síly a pokoje. Učili jsme se o básníkovi toho jména ve škole, nikoli však, že by psal takovou nádheru. Velmi Vám děkuji za její otištění.

Iva Vacková, Kladno

ZPRÁVY

Jan Pavel II. ještě za života mimořádně uzdravoval. Stalo se to r. 1988. Polská občanka Uršula Woźnicová, trpící rakovinou již v pokročilém stupni, jela s manželem na pouť do Říma v přesvědčení, že je to její poslední cesta mimo domov před smrtí. Při generální audienci přišel Jan Pavel II. bezprostředně k ní, podal jí ruku a chvíli s ní setrval v hovoru. „Když se papež dotkl mé ruky, ucítila jsem teplo,“ vzpomíná paní Woźnicová. Vrátili se s mužem domů, ona šla k lékaři na pravidelnou prohlídku – a hle, výsledky byly šokující. Všechny rakovinné buňky zmizely, nemocná se plně uzdravila.

Gość Niedzielny 42/2005

Poplach v komunistickém táboře. Volba kardinála Wojtyly papežem v říjnu r. 1978 vyvolala opravdové zděšení komunistické tajné policie. Vypovídají o tom

tajné materiály komunistické Stasi, tajné policie bývalé Německé demokratické republiky (NDR). Právě ta byla pověřena sovětskou KGB sledovat veškeré aktivity nového papeže a hlavně pokusit se zabránit, aby dosavadní východní politika Vatikánu, spočívající v ústupcích vůči zemím východního bloku, zůstala zachována. Přepočítali se, Jan Pavel II. sice neodmítal jednat s komunistickými režimy, ale za jasných a konkrétních podmínek při trvání na požadavcích náboženské svobody.

GN 42/2005

Zrůdnost nad zrůdnost. Holandské ministerstvo zdravotnictví vydalo směrnice pro eutanázii nemluvňat a malých dětí. Jejich usmrcení bude možné se souhlasem rodičů v případech, když dva týmy lékařů označí nemoc jako nevyлéčitelnou. Dosud obránci života říkali stou-

peněm potratů: „Když je dovoleno zabít děti v mateřském lůně, tak proč nezabijete nemocné děti po narození?“ No prosím, tak si Holanďané poradili. Teď mohou říci: „Ale ano, zabijíme.“

GN 41/2005

Více než polovina občanů EU věří v Boha. Podle statistických průzkumů, který si nechala vypracovat Evropská komise pro náboženství, nejvíce lidí z členských zemí EU věří v Boha na Maltě, 95%. Na Kypru je to 90%, následují Řecko a Portugalsko s 81%, nejméně je to ve Francii s 34, v Česku s 19 a v Estonsku se 16%.

Glaube und Kirche 7-8/2005

Bomby proti křesťanům v Turecku. Tři příslušníci syrsko-pravoslavné církve, mezi nimi jeden kněz, byli terčem pumového atentátu muslimských fanatiků na jihovýchodě země. Naštěstí vyvázli bez zranění. Cílem této násilné akce, která není ojedinělá, bylo přimět zbytek křesťanů, který zde ještě žije, k emigraci z Turecka. Ještě v 70. letech žilo v této oblasti 65 tisíc křesťanů, dnes je to jen pár stovek. Křesťané se z Turecka hromadně stěhují v obavě z násilností, kterými jim mohamedánská fundamentalisté, krytí policií, vyhrožují.

GK 7-8/2005

Vyznamenání pro šedé sestry. Řeholní Kongregace sester milosrdenství sv. Vincence z Pauly byla v říjnu vyznamenána prestižní cenou Concordia, kterou uděluje španělský stát za vynikající společenskou nebo humanitární aktivitu. Sestry sv. Vincence, nazývané podle řeholního oděvu „šedými sestrami“, dostaly toto vyznamenání za práci pro nejopuštěnější a nejbezmocnější lidi, zvláště mezi přistěhovalci.

GN 39/2005

Pomník křesťanským tradicím. Na nejvyšším vrcholu ukrajinských Karpat na Howerle (2061 m.n.m.) bude postaven pomník symbolizující křesťanské tradice a sjednocení dnešní Ukrajiny. Podle projektu umělce Mychajla Belenia z Užhorodu budou na čtyřech sloupech stát postavy svatých a blahoslavených: Matky Boží Orantky (modlící se) – patronky Ukrajiny, sv. knížete Vladimíra s křížem – křtitele Kyjovské Rusi, bl. Mojžíše Uhryna – pravoslavného vyznání, který pochází ze Zakarpatska a jehož ostatky jsou uloženy v Kyjovské Lavře, a bl. Teodora Romžy – řeckokatolického biskupa beatifikovaného roku 2001 ve Lvově Janem Pavlem II. Nad těmito postavami má být umístěn státní znak trojzub (tryzub). Pomník má být 6 m vysoký, má být vytvořen ze žuly, ocele a hliníku. Před 2. světovou válkou tam stál kříž, který byl zničen v době sovětu.

GN 43/2005

Schwarzenegger proti homosexuálním svazkům. Guvernér Kalifornie Arnold Schwarzenegger veto-

val parlamentem navrhovaný zákon schvalující uzavírání homosexuálních svazků. Připomenul, že obyvatelé Kalifornie se již proti legalizaci homosexuálních svazků vyjádřili, a to v referendu konaném roku 2000. Homosexuální organizace vyhláší celostátní protesty. V USA jsou homosexuální svazky legální pouze ve státě Massachusetts.

GN 41/2005

Na 2 miliony rodičů vyjádřilo v Madridu při sobotní demonstraci (12. listopadu tr.) své „ne“ socialistickému návrhu zákona o školství. Návrh omezuje autonomii soukromých škol, které jsou vyhledávané pro svou dobrou úroveň vzdělávání, zároveň nabízí školní minimalismus, kdy např. bude možné postoupit do dalšího ročníku i s třemi nezapočetnými předměty. Jeho praktickým důsledkem je také likvidace vyučování náboženství ve veřejných školách.

Podle organizátorů protestů, je návrh zákona nucen bez předchozího dialogu a pochopení problému věci. Nerespektuje svobodu vyučování a nezaručuje jeho kvalitu. Navíc omezuje práva rodičů při volbě způsobu vyučování vlastních dětí, což je v rozporu s ústavou.

Nasz Dziennik 14.11.2005

Miroslav Gabriel Částek uvedl nový pořad s názvem „Proti Bohu se nehraje“.

V pořadu se herec opírá o tři díla: Deník venkovského faráře od Georgese Bernanose, Co je bez chvění není pevně od Tomáše Halíka a Kejkliř Matky Boží od Anatola France. Hudebně je představení podbarveno skladbami Dimitrija Šostakoviče, Morice Durufly, Antona Brucknera a Jeana Sibelia.

Author si formou divadla jednoho herce klade otázku, zda je možné žít bez víry. Na základě zmíněných děl pak hledá odpověď. Nejprve ilustruje situace, kdy víra je těžká, kdy klade vysoké požadavky, kdy se zdá, že Bůh mlčí. Následně poukazuje na smysl těžkostí pro růst lidské osobnosti. Nakonec v obraze kejkliře Matky Boží poukazuje na radost z odevzdání se Boží lásce.

bB

Pastorační středisko brněnské diecéze pořádá dne 4.2.2006 v kinosále Fakultní nemocnice Brno-Bohunice (Jihlavská 20) konferenci: **Zdravotník-křesťan v dnešní nemocnici III.** V programu je mše svatá s panem biskupem Herbstem, přednášky MUDr. Marie Svatošové, PhDr. Marty Kosové, P. Cyrila Vojtěcha Kodeta ThD. OCarm. a dalších. Přihlášky zasílejte do konce roku 2005 na e-mail: krestan.konference@seznam.cz. Zváni jsou všichni bez rozdílu vyznání. Srdečně zve Pastorační středisko ve spolupráci s mnoha zdravotnickými subjekty.

OBSAH

Eva a Maria	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Jméno nad každé jiné jméno	5
Bolest očišťování	6
Umění odpustit	8
Jan Pavel II. a Benedikt XVI.	9
Rakousko děkuje o. Petrusovi	10
Poslední překážka	12
Trochu apologie (9): Špatní papežové a špatní svěští vládců	14
Sovětská propaganda	16
Gladiátorské hry jako zrcadlo úpadku	17
„Reality show“ a váš názor	17
Proč jsem proti eutanázii	18
Tajemství Prozřetelnosti	19
Pokusy na lidských embryích	20
Cesta domů	21
Test	22
Krása osobnosti vynikla v jej velkodušnosti	23
Kurzy pořádané Centrem naděje a pomoci	23
Aj taký bol Stedry večer	24
Tiši	25
Běžet přes ulici bez rozhlížení	26
Ovečka	27
Bůh v mém životě	28
Požezaná dlaň	28
Poděkování	29
Zprávy	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2006: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyříditi. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejich neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Setkání

Martina Slobodová

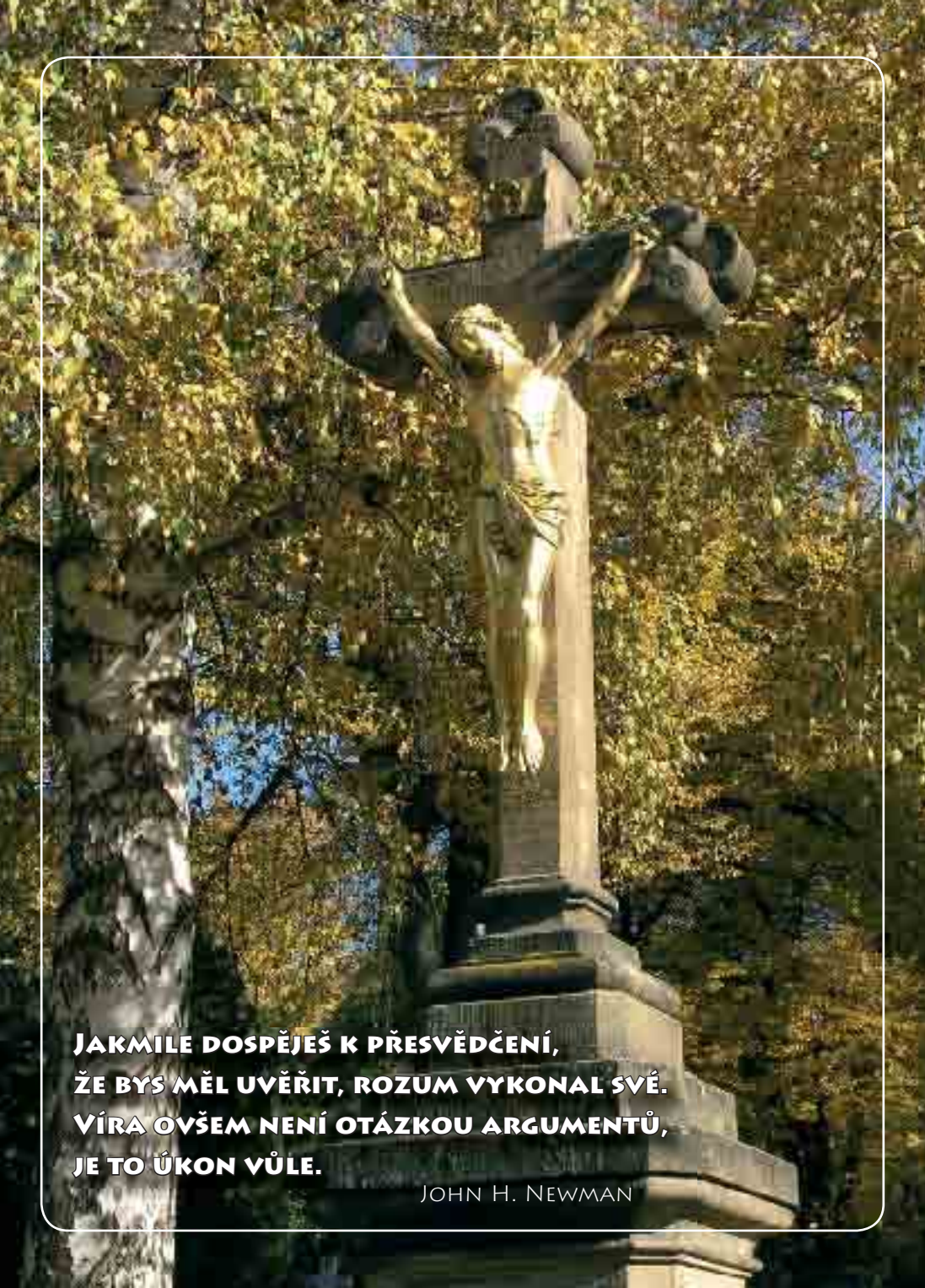
Přicházíš ke mně, maličké dítě,
jakpak Tě přivítám, čím potěším Tě?
Slova mi chybějí, řeknu jen „dále“...
v úžasu skloním se u nohou KRÁLE.

foto: V. Dvořáčková

**POŽEHNANÉ VÁNOCE
NAPLNĚNÉ RADOSTÍ Z PŘÍCHODU
EMANUELE - BOHA S NÁMI,
KTERÝ SE V BETLÉMSKÉ STÁJI STÁVÁ ČLOVĚKEM,
ABY SE ČLOVĚK MOHL STÁT DÍTĚTEM BOŽÍM,
PŘEJE REDAKCE**

**JAK MILE DOSPĚJEŠ K PŘESVĚDČENÍ,
ŽE BYS MĚL UVĚŘIT, ROZUM VYKONAL SVĚ.
VÍRA OVŠEM NENÍ OTÁZKOU ARGUMENTŮ,
JE TO ÚKON VŮLE.**

JOHN H. NEWMAN